وروستی ارمان

رفیع الله روښن

هغه کتابونه چې سمسور وویبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه
کوي، نور څوک یې
پرلیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

ځانګړنې

دکتاب نوم:	وروستی ارمان
لیکوال:	رفیع الله روشن
کمپوز:	لیکوال
ډیزاین:	فدا حُسین
چاپکال:	۱۳۹۴ل
چاپ وار :	دوهم
خپرونولړ:	۲
خپرندوی	ملي تحریک

ډالۍ

ټولو هغو ناول لیکونکو ته چې د ناول لوستلو او ښکلیو الفاظو او تورو یې ماته هم د ناول په نامه دیوه جونګ د لیکلو ځواک راکړ او خپلې سپورږمۍ ته چې د خپلې مینې دنړۍ په رانه اسمان کې له ستورو یې راته قندیلونه جوړول له خیال سره غاړې وبستم او دغه ناول یې تاسو لپاره را باندې اماده کړ.

څوټکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلي نامه چې دنيا ، اخرت ،ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړل او بيايې ددې لويې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو انسان مقدم او بهتر وګرځاوه.

قدرمنو او زړه ته راتېرو لوستونکيو ،پوهېږم په هره برخه کې چې وي يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد اوپوهې ته ضرورت لري،زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې کړی دی،چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی ،هېڅ زړه نشم کولای چې ستاسو په لاسونه کې د ورستي ارمان ناول باندې يوه کرښه هم وکاږم ځکه چې په خپله مې ليکلی،حتی له بلې ژبې مې هم ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو ورونو اوخويندو پوهېږم تاسوبه تردې وړاندې هم ډېر ناولونه ،لنډې کيسې اوداستانونه لوستي وي، ډېرخوند به مو ورځنې اخستی وي اوډېربه يې له ځانه سره اخستي ياست ،ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت ليکل شوي وي، دالفاظوښکلاپکې دومره ډېره وي چې ببېخي لوستونکی يوې بلې دنياته بيايي،دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله دناول او کيسو ډېر مينه وال يم.

زه تاسوته دانه وايم چې ورستی ارمان ناول ددې لپاره ولولۍ چې ډېرخوندور دی اويا هم په ډېره خوږه کيسه راڅرخي مګردا درته وايم چې تاسو ورستی ارمان زما دځان ستړی کولو زحمت وېستلواو شپو رڼو سبا کولو ارزيابي کولو لپاره ولولۍ او ارزونه يې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض ګڼم چې دسپين زر ميلاد کمپيوټري مطبعې له رئيس ښاغلي وحيدالله مايار څخه دزړه له تله مننه وکړم چې دورستي ارمان دچاپ لګښت يې په غاړه واخيست او ستاسو ترلاسونو يې دررسوه.

دهېواد د ابادۍ او تاسوټولو ته د ښه ژوند په هیله
رفیع الله روشن

پیل
دملک شېر په اولادونوکې اکرام دخبرې هلک و ، هغه له کوچنیوالي زیرک او پُرکاره هلک وو ،له زده کړو سره یې ېې کچې مینه وه ،
دعمر په لحاظ کوچنی وو خو دتجربې او فکر په لحاظ سم بابا و ،په کلي کور کې په ټولو ډېر ګران وپه کروندوکې چې به چا ولید نو کوچنی بزګر یې باله،داچې په کور کې یې له مورسره په کارونوکې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او دیوې لور پشان یې دهغې لاسنیوی کاوه،دکلي نجونو به ورته اشپز ویلې،همداچې وبه یې لیده دشوخۍ په ډول به یې پرې غږ وکړ،نن دې څه پاخه کړیدي؟
په دې سره به اکرام غوسه کېده ،نجونو ته به یې بدې ردې ویلې،ورته ویل به یې شرمېږي نه چې داسې وایۍ؟ خو هغو شوخو جنکیو به هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست.
یو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانوسره له خپل ولایت څخه سلګونه کیلو متره لرې یوه بل ولایت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ، که څه هم پلار او کورنۍ یې نه پرېښوده،خوبیاهم ولاړ،هغه ولایت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ یې له مخالفینوسره وې،همدالامل وو چې دژوند داړتیا وړ ډېروشیانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پیداکېده،خصوصاً صحي اسانتیاوې،په هغه ځای کې به ډاکټر یوناروغ ته،یوه پیچکاري په پنځوس افغانۍ تېروله،یوسیرم په سل اویو عادي پانسمان یې په ۳۰۰افغانۍ کاوه،داچې اکرام ته د پیچکارۍ ،سیرم تېرولو اوپانسمان چل یاد وواوپه کلي کې یې ډېرو ناروغانوسره دډاکټرانوله هدایت وروسته په یادو

ضروریاتوکې مرسته کړېوه، یوه ورځ ورته یو ناروغ چې اقتصادي وضع یې هم ښه نه وه،دډاکټرانو له ظلمونو سر وټکاوه، اکرام ورته وویل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشې،زه درته پیچکارۍ کوم،ناروغ همداسې وکړل،څو پیچکارۍ چې اکرام ورته کړې وې،نو ناروغ په خپل کلي کور کې ویلي وو چې دلته یو هلک دی په ډاکټرۍ پوهېږي،خو مزدورۍ ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېرناروغان چې پخوانی ناروغ سلیم به یې مخکې راروان وو ،داکرام خواته د پیچکارۍ یاپانسمان لپاره راتلل.

اخر داشو چې اکرم په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو ،بیابه خلکو کاراومزدورۍ ته نه پرېښود ،ورته ویل یې چې ستا ملګري دخپلې مزدورۍ څومره حق الزحمه اخلي،موږ تاته دهغې دوه برابره درکوو ،ته به کارنکوې.

په دې سره به داکرام ورسره تللیو ټولو ملګرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نودکلي مشرانو ورته وویل:کوچنی ډاکټرصاحب !که ستا ملګري نه خوابدي کېږي نو ته له دې ځایه مه ځه، تاته موږدلته ډېرې اسانتیاوې برابروو ،څنګه چې هغه خلک دځایي ډاکټرانوڅخه ډېر تنګ شوي وواوټول یې د پلې پړق ته کېنولي وو نو ټولواکرام ته همداخبره کوله،خو اکرام او ملګرو یې نه ورسره منله ځکه هغه ولایت ډېر ناامنه وو ،هره ورځ به دوه درې مړي ددوی په شاوخواکې موندل کېدل.

داکرام له کلي په تګ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک ډېر خفه وو ، کله چې له مزدورۍ راوګرځېدل، په کابل کې ورته یوه دنده پیداشوه،چې دی ډېر ورسره خوشحاله و ،اوس دهغه په کور کې کوچنۍ خویندې دومره را لویې

شوې وې چې داکرام پرځای یې دمور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او دکور کارونه یې ورسره سمبالول.
همدا رنګه ترده کشرانو ورونړیې له پلار سره سمه همکاري کوله،دی به په میاشت کې یوځل کورته راته،درې څلور ورځې به یې له کورنۍ اوملګرو سره تېرې کړې،بېرته به ولاړ.
یوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی،دژمي موسم و هوا ډېره یخه وه، چې راورسېد یواځې مور یې وینښه وه اودخپل ځوی دراتللو لپاره یې دانګړ دروازې ته کتل،اکرام یې ولید ، چې حوېلۍ ته راننوت،دخدای پاک شکر یې اداکړ،ورپورته شوه،ستړي مشي اوښه راغلاست یې ورته وویل ،موریې دډوډۍ او چایو ورته وویل،خو اکرام انکار وکړ.
نه مورجاني ! نه یې خورم،ستړی شوی یم خوب راځي،جنکۍ هم ویدې دي،نو پرې یې ږده چې خوب وکړي،زه وږی نه یم،ته هم استراحت وکړه،چې ډېره ناوخته ده،دواړه دخوب ځایونوته ولاړل،سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول،داچې اکرام دشپې ناوخته راغلی وو ،نو کوچني ماشومان ټول ویده وو ،په همدې خاطر سهار ټول ورنه را تاو ول، دی یې د مور څنګ ته ناست و ،لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جېب کې یې موبایل وشرنګېد ،دزنګ له راتللو سره یې مور ورته وکتل،په ترخه موسکا یې وویل:
زویه !یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې ورنه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.
خوداچې شمېره نوې وه او ویې نه پېژندله، ورته یې وویل، موري ! کوم بل څوک به وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه دهغوی ټولو

شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبايل يې وركړ،ماشومانوته يې وويل غلي شئ، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو، نور دبندېدوپه حال کې وو چې د تائيد تڼۍ يې کېکاږله،دهغه عادت و چې چاته به يې زنګ واهه اوکه بل چابه ورته زنګ ووهه نو دخبرو پيل به يې ورسره په سلام کاوه،ډېرى خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې اويانوراصطلاحات کاروي ،نويې سلام اداکړ،له هغې خوايې ډېرتيت ،کمزوى اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکى هستين؟)اواز دنجلۍ وو،په دري يې خبرې کولې، ځواب يې ورکړ زنګ تا وهلى دى بايد چې ته ځان راوپېژني،کله يې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړيو په مخ کې له نجلۍ سره په موبايل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لاروركي پشان يې اخوا دېخواکتل،خودا ښه ووچې خداى يې پرده وکړه اړيکه پرې شوه،ده هم سرپسې ونه ګرځاوه فکر يې وکړ شمېره به يې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقيقې وروسته بيا زنګ راغى هماغه شمېره وه، اوس يې نو چاى څښلى وو، ښه يې اشتها صافه وه،له کوټې ووت له حويلې دباندې يې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بيا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک يې او زما شمېره دې له کومه کړې؟

اکرام ته يې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه يې کړه،داچې زه څوک يم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان څکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلى دى.

نجلۍ وويل چالاکي مکوه،سم حال راته ووايه، چې شمېره دې له کومه کړې، څکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبايل ته زنګ راغلى وو خوداچې زه ويده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندى درکړى،دنجلۍ خبروته يې زړه تنګ شو ورته يې وويل:

وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېږه، خو نجلۍ په خپلو خبرو کې جدي ښکارېده، قسم يې ورته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وويل،خو اکرام ځکه نه شواى منلى چې زنګ يې ورته نه وو وهلى اونه يې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل يې خبرې په همدې کشمکش کې تر پنځلسو دقيقو واوښتې، اجازه يې ترې واخسته ،خو ژمنه يې ورکړه چې زه بيادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو،اى خدايه !دابه څوک وي،ايا په رښتياهم همداسې ده لکه دايې چې وايې؟بيابه يې وويل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،يامې په خپلوانوکې کومه يوه نه وي او غواړي به چې ماوازمايي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لياري اوپه دې ويروس ترکومې کچې ککړ يم،له ژمنې سره سم يې زنګ ووهه ورته،خبرې يې بياهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر يې ورته وويل يوځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځاى يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان يې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان وروپېژانده،نوم يې ورته مريم وښود ،ويل يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د١٢م ټولګي زده کوونکې ده ،پلار يې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وې،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېرى ورکشاپونوکې،خوکله يې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې، خوددې په خبروکې يوډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالى ورته ښکاره شو ،احساس يې ورته درونډ معلومېده.

هغې به اکرام ته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په یو افغاني ټلوېزیون کې یې دیوژورنالېست نوم یې ورته واخست چې ستا او دهغه اواز کټ مټ یوشان دی،هغه ورته وویل شاید همداسې به وي.
دڅه وخت په تېرېدو سره یې دومره له اواز سره اموخته شو چې که ډېر کله به یې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به و لکه ډېر یولوشی چې یې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادورکړل شویو معلوماتو له مخې یې ورپسې پلټنې پیل کړې،دهغه زړه اوس هم سره له دومره مینې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو ،هېڅ ارام نه ورته،ویل یې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي او کوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ یې دیوملګري په مرسته پیداکړه، اوټول معلومات یې په لاس راوړل،دهغې دپلار،ورونو ترونو او نوروخپلوانو نومونه یې یاد کړل.
یوه ورځ یې خبرې کولې چې نابېره یې دهغې دورور نوم له خولې ووته،له دې سره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ده ژر ځان ناجانه کړ،هوهغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک،نویې ورته وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورې پېژنې او زمونږکوم نژدې خپلوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبل هېرکړو ، هغه ورته وویل :
ورګوه مریم ! زه نه ستاله خبروسره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم،مګر مالا تر اوسه ستا کور،پلار،ورورنه اونور څوک ندلي لیدلي خوکه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته یې وویل ځکه چې زه یو ژورنالیست یم، اوپه هر ډول چې وي ستاپه اړه کره

معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچې زه اوته خبرې کوو نوبه
ځوک هم نه خبرېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زما.
اکرام ورته وویل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو
ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.
اکرام مریم ته داخبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه یې
څه وایي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و ، چې که چېرې دیوښکلې
نجلۍ مثال راوړي نو دا پکې نالیدلې یادوي داکرام زړه داګواهي ورکوي
چې هغه هم زماپشان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې
راسره وګوري خو د پښتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله یې
قسمت یاري نه کوي.
یوه ورځ وه چې مریم ورته وویل داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخه بولم
او هېڅ خبره له تا نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درته ووایم.
داکرام په زړه دډار ساړه ننوتل،فون یې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخوهغې تل
په ډېر ټیټ اواز خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل کېدې ،هغه داچې تراوسه
ماله تاسره کومې خبرې کړې یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې
نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته
غوصه کېږې نه ،نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته
کوې.
-ښه سمه ده ووایه څه دي؟
-هغه داچې زمانوم مریم نده ! !
داکرام سر وربانډې وچورلېد ،په فکر یې بوج راغی،د اورېدوزغم یې نه
لاره،دځوشېبولپاره غلی شو هغې وربانډې نارې کولې خو دی چپ و ،په
پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه یې ورته راغله په ډېرې غوصې
سره یې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

ببرته یې ورغبرګه کړه هیله کوم،اکرامه !ګوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوږ شه چې څه درته وایم،خواکرام چې خپله غوصه یې نه شوه کنټرول کولای ورته وویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخوستالپاره اکرام دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم،اکرامه داته څه وایې څومره ژر د ژوند او مرګ فیصلې کوې داخو شکر دی چې ته دمرګ ملکه نه یې کنه تاخوبه د نیا ټول ساکښان لا ډیر پخوا وژلي وای او اوس به دنیا کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم یې ورکړ،چې مبایلورباندې قطع نکړي.
اکرام ورته وویل ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاورته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره یې فون ورباندې بند کړ،قهر یې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پټه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر یې بدلون پیل کړ،په خپلوټولوباورونو بې باوره کېده،دزړه دګرمایش ستنې یې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن یې په دفترکې هم کار خوندورنکړ،هرڅه یې په خپل ځای پرېښودل،اطاق ته ولاړ ګروپ (برق) یې مړ کړ،اوږود وغزېد ،هرډول اندېښنې یې مېلمنې شوې،له ځان سره یې جنګ پیل کړ،داسې لګه چې یې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل یې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟
دهغه په شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو،یوځل یې سرته ځنډ ورکړ نه نه ! هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تر هرڅا ډېر ګران یم.

دوه ورځې يې زنګ ورته ونه واهه زړه يې نه صبرېده،درېيمه ورځ هغې زنګ ورته وواهه خوده ځواب ورنکړ،هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ويل بس دی نوره دې نه غواړم.
اخر يې ډېر په تنګ کړ،فون يې وربانديې اوکې کړ، له هلوسره يې په کړس وخندل،خونن يې خندادپنځومياشتومخالفه اوبل شان وه،حيران يې کړ،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښايي،غوسه شو ورته.
-غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې يې.
مريم وويل: هيله کوم اکرامه ! ته ولې داسې کم حوصله يې،زه خوبه ځان له تانه قربان کړم،ته خوزما روح يې ،څنګه دې هېرکړم،دادی هرڅه درته وايم،هيله کوم يوځل خويې دويلو چانس راکړه.
اکرام چې همدايې غوښتل ورته وويل هرڅه چې وايې ووايه ځکه نور نه غواړم ستا دا فرېبکاره اواز واورم.
-وګوره اکرامه،زما نوم مريم نه بلکې (زينت) ده،اوهيله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه،تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېرخراب دی،اوداسې دزړه مينه کوونکي اشخاص ډېرکم او په سختۍ پيدااکېږي،نو ځکه ما داسې وکړل.
اکرام ورته وويل خو زه به څنګه په تا باور وکړم،تاخوزما ټولې هيلې مړې کړې،زه دې مړ کړم،ستالپاره زما احساس ختم شو،تاخو لماسره ډېره لويه دوکه وکړه ،زينت ورته وويل وګوره ګرانه ! دا دوکه نده،ته زماخوښ يې،زه له تاسره مينه کوم،دزړه مينه درسره کوم،ماله نوروخلکوسره هم خبرې کړې دي خو قسم کوم ،چې يوه ته مې هم دمينې اويا ساعت تېرولو په نيت زنګ ندی وهلی اونه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی،ما دلته ډېرو راډيوګانوته په بېلابېلو پرګرانونوکې زنګونه وهلي او له چلونکوسره يې ما خبرې کړې ،خوهغه خبرې تنها په پروګرام کې د سندرې

غوښتنې،اوياهم کوم فرمايش پورې محدود دى،که باور نه کوې کومې خبرې چې ما له راډيوګانو سره کړې دي ټولې راسره ثبت دي،که غواړې زه يې په تا داورېدلوکې کومه ستونزه نلرم،هر وخت چې وايې زه اماده يم چې تاته يې واوروم،خو داسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.
اکرام هم ورته وويل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واورم کومې چې تاپه راډيوکې له هلکانو سره کړې دي اوڅه دې ويلي دي،نجلۍ ورسره ومنله،سمه ده وايه د چاپه لاس يې درته واستوم او ځاى راته وښايه،اکرام ورته وويل سمه ده زه بيا درته وايم.
هلک له ځانسره کرل رېبل پيل کړل،ښه نو اوس څه وکړم،په دې جلۍ بياهم باور وکړم؟
په همدې کې وو چې مبايل ته يې زنګ راغى،نه يې اوکې کاوه،زړه يې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي،شمېره نابلده وه،بنده شوه،بيايې يې زنګ وواهه ده هم اوکې کړ، د يوه نړيوال ټلوېزيوني چينل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده،اکرام ته دګډون بلنه ورکړ شوه، دخپرونې دپرډيوسرلخوا موضوع روښانه شوه،چې سبابه پرې خبرې کوي،اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.
دشپې لخوايې زينت ته ټيليفون وکړ،خو دهغې شمېره بنده وه،مجبور شو چې پيغام ورته پرېږدي،په پيغام کې يې ورته وليکل:
- سلام يو خوستا شمېره په دې ورځوکې ډېره بنده وي،خير په هرحال،که غواړې چې ما ووينې نو سباسهار له اوونيموبجوتر اتو پورې (S)ټلوېزيون خپرونه وګوره،ددې په خاطر مې درته وويل چې بيابه رانه ګيله کوې چې يوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادى ماخپل مسؤوليت اداکړ.

سباچې زينت له خوبه پاڅېدلې وه،خپل موبايل يې کتلى و ،ګوري چې خاموش دى،ژر يې خلاص کړى و ،داکرام پيغام يې ولوست،چې اوونيمې بجې په ټلويزيون کې مېلمه دى.
اکرام خپروني ته دتللو اماده ګي نيوله چې موبايل ته يې زنګ راغى، بې له کتلو يې اوکې کړ.
بلې !بلې !
سهارپخير ته مېلمه يې که ټوکې کوې ؟
نه ټوکې نه کوم رښتياوايم اوس روان يم.
ښه سمه ده زه له همدا اوس نه(S)چينل نيسم.
ريموټ په خپله ولکه کې اخلم.
زينت ډېره خوشحاله برېښېده ،ځکه هغې نن خپل معشوق دلومړي ځل لپاره دتي وي په شيشه ليده، دهغې زړه بې واره ټوپونه وهل، هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله،خو په دې کوټه کې تي وي هم شته.
کله چې اوونيمې بجې شوې،دخپرونې کوربه دخپرونې دابرخه ،موضوع اومېلمه معرفي کړل،دزينت دواړه سترګې دتي وي پر سکرين ښتې وې چې اکرام پکې راښکاره شو ،دکوربه لخوا ورته ښه راغلاست وويل شو ، ده هم په خپل وارسره له کوربه او ليدونکيوسره سهار پخير وکړ،زياته يې کړه،خپل سلامونه تاسو ته ،دټلويزيون ليدونکيو اوپه خاصه توګه هغو ليدونکيوته چې همدا اوس زموږ خپرونه ګوري وړاندې کوم.
په زينت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه يواځې او يواځې يې چې همدا ياده کړې وي،له ډېرې خوښۍ يې يوځل له ټلويزيون نه غېږه را چاپېره کړه،اکرام يې په تلويزيون کې دننه ځوځوځله ښکل کړ،کله چې خپرونه خلاصه شوه، ببرون ته راووت،فون يې روښانه کړ،له روښانه کېدوسره

دزینت زنګ راغی،سلام کلام نه وروسته یې ورته وویل ماشاء الله ګرانه ماویل که ته،یواځې په موبایل کې دومره زړور او با جرئته یې،ته خو په ټلوېزیون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وویل بس کړه بس اوس مې ډېر صفتونه مه کوه، داراته ووایه چې زماله بدرنګې قوارې خوونه وېرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنګه یې،انسان هېڅکله هم نشي بدرنګه کېدای اوبیازمادزړه دنیاخوډېره دلیدو وړ او ښکلې ده،پوی شوې؟اوبل داچې ته خو په بین المللي سطحه سلکټ(انتخاب)یې.

خوای !کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مینه دې کړې؟

تاورته وویل هو.

هغه ویل چاسره دې مینه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وویل غلې شه لېونۍ هلته څوک داسې نه وایې.

دزینت خودخپل معشوق دلیدو نسبې ارمان پوره شو،مګر داکرام زړه خو هماغه شان دزینت دلیدو لپاره تږی وو،چې کله به داګل په سترګووینې،ددې تلوسې ترڅنګ په هغې د بې باورۍ فضا هم یوڅه خواکمنه وه.

بله ورځ زینت دښوونځې په کتابخانه کې له خپلې یوې ټولګې والې سره دکتابونوپه لیدو بوخته وه، چې ټولګې والې یې وویل:

اوهووو !! زینت څومره په زړه پورې کتاب مې پیداکړ،ډېرې ښې کیسې دې پکې،ای ته پوهېږې دکیسو عنوانونه یې ډېرجالب دي.

زینت چې تر دې دمه بلې الماری کې دکتابونوپه کتلوبوخته وه،له هغې یې پوښتنه وکړه،څنګه کتاب دی نوم یې څه دی او لیکوال یې څوک دی؟

هغې ورته وویل لیکوال یې اکرام دی او... دلته زینت دهغې خبره ونیوله،
څه اکرام ! ! !؟؟
ملګرې یې په هیجاني ډول وویل هو ولې؟
همداسې ته راکړه چې زه یې هم ګورم.
هغې کتاب ورکړ مخ اوختې یې وکوت دکتاب پرشا داکرام یوعکس او ژوند لیک کښل شوی وو ،زینت هېڅ باور نشو کولای ،خپلې ټولګې والې ته یې وویل داکتاب خو نن زه له ځانسره ورم، همداسې یې وکړل،کتاب یې ځانسره کورته یوړ،یوڅه یې لوستی ووچې اکرام ته یې دشپې لخوا زنګ وواهه،هغه چې اوکې کړ.
ـ ښه ښه نو ستا کتاب هم چاپ شوی دی،اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي ویلي؟
تالمانه دومره لویه خبره پټه کړېوه،اوس باید جریمه ورکړې.
ـ ښه سمه ده جریمه درکوم خو،،،،، حیران و چې په جریمه کې څه ورکړي،ځکه اکرام لپاره اوس اعتمادکول ډېر سخت وو،حیران وو چې څنګه شي ته غاړه کېږدي چې له زنیت څخه دده ګټه پکې ډېره وي.
بلاخره یې پرېکړه وکړه اوپه ټیلیفون کې یې ترخلوېښت دقیقو خبرو وروسته ورته وویل چې داخل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وګورم.
نجلۍ ټکنۍ شوه څنګه به درسره وګورم،تاته خو دپښتنو رسمونه معلوم دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله یواځې له کوره نه یم وتلې،دولس کاله ښوونځی مې په داسې حال کې ویلی چې پلار مې راته ډرېور نیولی وو ،سهار به یې له کوره په موټر کې کېنولو ،دمکتب دروازه کې به یې ښکته کړو اوغرمه به یې له مکتب څخه راپورته اوپه کور کې ښکته کړو ،همداسې نوروځایونوته هم کله تنها نه یم تللې حتماً مې خور یا وربندارګانې راسره وي،نو اوس ته ووایه چې زه څنګه له تاسره

وګورم؟داسې نه چې زه نه غواړم تاووینم، بلکې کولی نشم،هره شیبه مې ستا لیدو ته زړه کیږي،خوځه وکړم چې وخت،حالات دې رانه لرې ساتې.
اکرام ورته وویل ،هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی،زه یوائې دومره پوهیږم چې داخل باید له تاسره وګورم، هرڅنګه چې وي. دجلې ژبه غوډله شوه.
هغه نو څڅڅ څنګه به شي؟
اکرامه ! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوې چې دپوره کولو توان یې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم.
اکرام ورته وویل زه نه پوهیږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوې؟
دهغې اواز بند شو ،ده وربادنې څو نارې وکړې.
زینت !هلو اورې زینت !؟خوله هغې خوا ځواب نه راته پوه شو چې خبرې ترې هیرې شوې.
ښه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیا به خبرې وکړو.
شل پنځه ویشت دقیقې وروسته زینت بیا زنګ وواهه،په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وګرځوي.
ـ ګوره اکرامه !هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماځخه دهغه مضمون،ازموینه اخلې چې مایې لا پاڼه هم نده ببرته کړې؟
اکرام ورغبرګه کړه، ګرانې ژوند ټول امتحان دی، اویوائې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.
زینت ویل خو ،اکرام یې خبره قطع کړه.
ـ خومو نشته،که نورې خبرې لرې مهرباني وکړه اوکه نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه،انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم.
اوففف اکرامه ! ولې مې زړه چوې؟

دفون دقطع کولو په وخت کې اکرام ته وریاد شول چې نن خومې قرض هم ترې وانه خیست.
له ډېره وخت راهیسې دادهغې دنده وه چې دخدای پامانۍ په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ځلې I love you وایې.
ژر یې پرې اواز وکړ:زما قرض خوراکړه.
-نشته،نن یې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوې.
-وګوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لرې،ووایه ژر کوه که یې ونه وایې نوبیاکار خوند نه راکوې او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.
زینت وویل نن مې زړه ډېر خفه دی ، نه شم ویلې.
خو اکرام جدې و ،بس چې وه یې نه وایې زه هم موبایل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.
-یو خوته څومره شله یې اکرامه !
-ښه هه I love you,I love you,I love you اموړ شوې؟
-اوهو نو دومره چالاکه؟
-بس هو !
فون یې بندکړ،اکرام له ځانسره وخندل، دهغې دې نازونو به ډېر خوندورکاوه.
دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام دتللو وخت را ورسېد ،خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې،شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته دلیدوشرط ایښې وو ، نو ځکه به یې ډېرکله خبروته زړه نه ښه کاوه،که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمانه یادول اوکه بله یې ویل ناروغه یم ،هغه هم دمسج له لیارې.
ماسپښین اکرام دکور په لور وخوځېد ،دهغوی کورته له کابل څخه زیات اوکم ۱۵۰کیلومتره لاره وه،دشپې ناوخته کورته ورسېد ،سباورځ یې له

کورنۍ او ځینو دوستانو سره تېره کړه،په دې ورځ يې هېڅ زنګ ورته ونه واهه دشپې يې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل ،تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و ،له زينت سره يې خبرې ونه شوې.
شپه تېره شوه سهار يې ورته فون وکړ شمېره يې بنده وه،څوڅوځله يې ډايل کړه خو هماغه يو ځواب يې ترلاسه کاوه.
- کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړيکه ورسره ټينګه کړئ،له ساحې څخه وتلې او يا ګل دی.
ډېر په قهر شو.
- ښه نوته اوس دې جلۍ ته وګوره چې ماسره داسې دوکې کوې،زما خو له اول نه په دې زړه غل و، خير زه هم ورته نه يم معلوم،تراوسه دې زما مينه لېدلې وه،قهريې ندی ليدلی،زه به هم ورسره پوه شم،يوځل زه له دې سره خبرې وکړم،دا اوس دومره لويه ښځه شوه چې موبايل بندوي.
له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه،داورځ يې هم په کور کې تېره شوه، بېرون ته هم ونه ووت، په سبايې بېرته دوظيفې په لور وخوځېد.
کابل ته چې ورسېد ، مسج ورته راغی،چې خلاص يې کړ،ليکلي وو:
اکرام جانه! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زيات غوسه يې اوته په حقه يې،ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته راتلای شي،خوقسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه يوه لحظه هم يواځې له کوره بيرون نه شم وتلای، ګرانه !تاته زما پلار او وروڼه معلوم ندي،زما دې ستا په مينه قسم وي په هماغه شپه مې وژني.
ته پوهېږې !ستاپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی،ستا پرکتاب ستا لګېدلی انځور مې په خپلو اوښکو څوڅو ځله ووينځه،هغه هم رانه خفه وو د تېرپشان يې راسره خبرې نه کولې، خوته ووايه جانه چې ماڅه کړي وای؟
داکرام غوصه نوره هم زياته شوه، هېڅ ځواب يې ورنکړ.

له ځانسره يې وويل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته ماشوم ښکارم،خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسیند پورې تېرې بیایې هلته اوبه هم ورته ښیيي خو بېرته يې په وچو شونډو راولي،خير زه به ستا خوښ شم.

بل مسج يې هم ورته را واستوه، هيله کوم اکرام !ماته يوزنګ ووهه ،زه جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.

بيايې هم ځواب ورنکړ،په غوصه کې وو ويل يې هسې نه داسې څه يې له خولې ووځي چې په اينده ژوند يې بده اغېزه وکړي.

اخر يې چې تنګ کړ،ده هم په پيغام کې ورته وليکل.

_زه مصروف يم.

خوهغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه يې استول،هيله کوم هيله کوم.

اوف اکرامه ! ته ولې نه پوهېږې زما موبايل کې کارت نشته،کنه ستاپشان کنجوسه نه يم،اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته يې ولېږم او کارت راته راوړي،زنګ راته ووهه،دقيقې دې شمار کړه،چې هرڅو شوې،پيسې يې واخله او يابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبايې په دفتر کې جلسه وه،اکرام ګړون والوته خبرې کولې،تولوته يې وويل هيله کوم،موبايلونه مو دجلسې تر پايه خاموش کړئ،چې دخبرو په منځ کې ټولوته مزاحمت کوي،په همدې وخت کې داکرام جبب کې دموبايل اواز پورته شو،ډېره بده اغېزه يې ورباندې وکړه،هېڅ يې ونه کاته چې دچاشمېره،همداسې يې په ډېره غوسه سره تڼې زور ونيوله ترڅو مبايل بند شو.

بخښنه يې وغوښته اوپه خبرويې پيل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه، فون يې روښانه کړ، ډېر زنګونه ورته راغلي وو چې تر نيمايي زيات يې دزينت ول،مسجونه يې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنګ وواهه،له اوکې کولو سره زینت ورته وویل:
قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي،داته څه کوې، زما خودې نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟
اکرام ورغبرګه کړه ،نه !داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.
-ای اکرامه ! هیله کوم،داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟ ګوره تاته خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وېرېږم،خیر دی، دغوسې مود کې خبرې مه راسره کوه،کنه ته به راته خبرې کوې اوزه به له وېرې مړه یم.
نه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم،زه به هېڅکله تاونه بخښم،ته پوهېږې،زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه هم پوره باور نه شم کولای.
ای لېونیه ! بس کړه کنه !ته ولې نه پوهېږې؟
ایا ستا دا اخرځل راتګ شو،کورته اونوبیاهېڅکله هم نه راځې؟
دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ، موبایل یې ښه غوږ ته نږدې کړ،ته صبر چې نور څه وایي.
ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه خوستاپه مینه مړه یم،ددنیا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای، هغه دې نه د ي اوربدلي چې عاشق ړوند وي؟
خو ګوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت خبرې دتېروشویوهرې ورځې نه مخالفې وې،سم لکه نن یې چې همدا درس ویلی وي، داسې خوږې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له ځانسره واخست.
خوناڅاپه یې فکر بدل شو،هلکه اکرامه داجلۍ خوبه هسې ستا دخوشحاله کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځانسره فکر کړی وي چې راشه چل وربانديې وکړه خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه ورکړه، چې راشي بیابه کوم چل ورسره وکړي.

ـ نه نه زه یې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې ندي اوربدلي؟

لمونځ چې قضاشي بیا اداشي
نه اداکېږي قضاشوي دیدنونه

ـ وګوره اکرامه ته ولې داسې وایې،هېڅکله په ژوند کې ناهیلی کېږه مه چې ګناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خو زما لومړی او وروستۍ مینه یې نوزه څنګه له تاسره داسې کولای شم، او ګوره بیا داسې ونه وایې ښه !

چې درنه خفه کېږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له چل او چل بازۍ نه ډکې وي،هلکانو ته دوکې ورکوي ایا تاته زه په دومره وخت کې معلومه نشوم؟

کله کله خو راته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پېژنم.

دوه درې اوونۍ همداسې تېرې شوې،اکرام ته بیا څه کار ددفتر لخوا پیدا شو او باید جلا ل اباد ته تللی وای دوه ورځو کې باید خپل کار خلاص کړي اوبېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې یې څه بهانې وکړې او یوه ورځ یې نور هم وربانديې زیاته ومنله،همدا چې دفتر نه ووت،له خپلې کورنۍ څخه یې هم مخکې زینت ته زنګ وواهه.

ـ جلۍ ! زه جلال اباد ته در روان یم،ګوره که داځلې دې راته بهانه وکړه،په هماغه شیبه دې نمبر ډبلېټ کوم،جلۍ هکه پکه شوه، چې داڅه اوري.

ښه سمه ده جان ! ځان به درنه ځار کړم خوتادې الله راولي،داکرام په زړه دخوښۍ ساړه ننوتل،هېڅ پوی نه شوچې جلا ل اباد ته څنګه ورسېده.

هلته له رسېدوسره يې بيا زنګ ورته وواهه،خوورته يې وويل زه دلته کار لرم او ل بايد کارونه خلاص کړم،زه اوته به دريمه ورځ ګورو ،ته دې پلان جوړ کړه.

زينت ورته وويل ښه نو کوم ځای کې څه وخت او څنګه ګورو ؟

ده ورته وويل وخت او ځای ته وټاکه،هرځای چې تاته اسانه ښکاري،په شوخۍ يې ورته وويل زه خوستاسو کورته هم درتللی شم.

غلی شه اکرامه !زه دې لکه چې ژوندۍ نه يمه خوښه چې دلته راځې.

بيا يې ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اوربدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د ورونو او پلار له لاسه وهل خوړل دٍ بر خوند کوي،نو پرېږده چې دا خوند خو د اول ځل لپاره وڅکم.

دواړو وخندل،زينت وويل وګوره شوخک ته.

ښه ووايه چې چېرې زما دابدرنګه قواره ګوري؟

خومادرته وويل چې هرځای تاته اسانه وي.

نه ته يې ووايه.

ښه سمه ده بيا به زما دملګرې په دفتر کې سره وګورو.

څه؟ ستادملګرې په دفترکې !هغه به څه وايي؟

ولې څه به وايي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وايي زه ورباندې پوره باور لرم.

که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې داڅوک ده نوته به ورته څه وايي؟

ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، اوکه ويې هم کړې نو بيا ماته دخبرو هنر ياد دی، ورته وايم چې دا مې همکاره ده اولته دخپلودوستانو کره راغلې ده ماورڅخه هيله وکړه چې يوځل راسره وګوري.

سمه ده ښنګه چې ته وايي خو ماته دعاکوه چې په بهانه جوړولوکې دلومړي ځل لپاره بريالۍ شم، اوله کوره هم دداسې يو چا دليدولپاره ورشم، چې يوائې دزړه رشته مې ورسره شته،او دلسګونوکليومتره لرې واټن ښخه يوائې ما ليدلی دی.

په دې ورځ اکرام ځينې کارونه وکړل،خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه يې ورته زنګ ووهه.

هلکه اکرامه ته ديوه رسمي سفر لپاره ددفترلخوا سلکټ(انتخاب) شوی يې اوبايدترکيې ته ولاړ شې سهار چې څومره وخته کېږي ځان راورسوه،ترڅودلته دپاسپورټ او ويزې کارونه خلاص کړې چې يوائې درې ورځې لرې.

له ځانسره په غوصه شو ،خدای دې ببخ ددفتر هم وباسي او دترکيې هم.

په تندر يې وهم خو کوم بل څوک به يې انتخاب کړی وای کنه، ايا په دې دفتر کې يوائې همدا زه يم چې ښکته مې هم ځغلوي او بره هم؟

دزينت دليدولپاره يې غوښتل دفتر ته زنګ ووهي او ورته ووايي چې زه نه ځمه کوم بل څوک وټاکئ بيايې ويل خوپه بل چابه دومره اعتماد نلري کنه.

حيران پاتې وو ،چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتګ،دلته کارونه په بېړه کول،له زينت سره دملاقات ژمنه،ترکيې ته تلل،اکرامه !داخوب دی که حقيقت؟

په کور کې يې هيڅ ونه ويل سهار چې لمانځه ته پورته شو ،کورنۍ ته يې وويل چې دی بايد بېرته ولاړ شي،دشپې يې ورته فون کړی وو ،اوامکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکيې ته سفر ولري.

هغوی هم ټول حيران شول،داته څه وايې !؟

خوقناعت يې ورکړ،سړک ته ور ښکته شو ، ددوی منطقه داسې ځای دی
چې دکابل جلال اباد عمومي سړک يې په منځ کې تېرشوی دی اوبل داچې
ددوی کور له سړک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و.
اکرام چې سړک ته راووت نو دريم موټر ورته ودرېده، دکرايې خبره يې
ورسره وکړه او وروخوت.
هغه عادت درلود ،چې هر سهار له لمانځه ورسته به ويده کېده، که څه هم
ښه عادت يې نه وو ، خو بيا هم اوس همداسې اموخته شوی وو ، نو دموټر د
څلور پنځه کيلومتره مزل وروسته خوب وړی و.
همدا چې خوب وړی وو، نوپه خوب کې له زينت سره يوې رنګينې او
سرسبزه نړۍ ته دسيل او چکر په نيت ورننوت،کوم ډول انځور يې چې
دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ يې له لاسه نيولې او
په شريکه يې يوه ښکلې سندره د نريو روانو اوبو په منځ کې زمزمه
کوله،شاو خوا شنې لوړې او پانوړې ونې ولاړې وې،له هرې خوا معطره
اوخوشګواره هوا راتلله،ده به په زنيت او زينت به په ده اوبه شيندلې،هغه
هم حيران وو چې داځای دلته له کومه شو،له ځانسره يې ويل چې داخو
افغانستان ندی، نوبيا دابه کوم هېواد وي او دلته زينت له کومه شوه؟
ځان يې ډېرې نېکبخته احساسوه،له هغې سره يې په دې نوې نړۍ کې
دمينې او خلوت کيسې کولې،کله چې به يې ډېره شوخي ورسره وکړه زينت
به لاس ترې خوشې کړ،منډه به يې کړه بېرته به يې په ناز او کرشمو د اکرام
په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به يې کېناستله او ورته
به يې ويل؟
-ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راولې؟
زما خوپه کور کې زړه ډېر تنګ شوی دی،هله ژرکوه ژمنه راسره وکړه چې
نوره به مې هر وخت راولې،دلاس پړک هم وکړه.

اکرام دمیني په سمندر کې دومره عُمق ته ښکته شوی وو چې ورڅخه راوتل یې ډېر اسان نه ول،دزینت ښکلي او حسین رُخسار داسې په خپلو جلووکې له ځانسره جذب کړی وو چې خبرې،یې ورنه هېرې کړې وې،زینت ورته خبرې کولې خوده یې یواځې مخ او سترګوته کتل.
اخر یې سر ورته په زنګون کېښود.
ښه نو اوس څومره راته ګورې بس دی کنه خبرې راسره وکړه.
خواکرام بیاهم دهغې خبرې نه اورېدې،دومره مصروف ولکه څوک چې دېر یو جالب او دلیدو وړ فلم دټلوېزیون په پرده ګوري او دلوبغاړو حرکات څاري همداسې یې په مخ کې ورک وو،زینت ته الله پاک یوبل ډول جوړښت ورکړی و.
ډېروخت وروسته یې لاس اوچت کړ او داکرام په مخ یې کېښود،په مینه ناک انداز یې ورته وویل:
اکرامه!
ته ولې لماسره خبرې نه کوې؟
هغه بیاهم هماغه حالت کې و،چې زینت ورته جړک ورکړ.
اکراااااامه!
اکرام لکه وېرېدلی چې وي ژر یې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په وېښتانو یې لاس کش کړ،ګراني خبرې درسره کوم،ته خو لږ صبروکړه چې زه خودرته په کتلو موړ شم،بیابه ویل هم وکړم خو ته ولې داسې یو ناڅاپه په ماباندې غږ کوې ودې وېرولم،له دې سره زینت دمستې اسپې پشان شنها وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه کې په سوک وواهه،ورته وېې ویل:

نو زه څه خبره وم چې ته دومره ډارن یې ،له دې سره دواړو بیا ښه زیآت وخندل اکرام بیا دهغې سترګوته کتل ورته ویې ویل:
زینت ! ته په واقعیت سره ډېره ښکلې یې.
زینت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور یې وویل:
کاش چې زه همدومره ښکلې خو وای.
اکرام ورته وویل:
-لېونۍ ته څه خبره یې زه خو وایم چې هسې خلک وایي چې په نړۍ کې تر یوسف (ع) نورڅوک ډېر ښایسته نه شته.
خوزه بیا وایم چې په نړۍ کې به ترتا بل څوک ښکلی نه وي،ته دنړۍ دټولو ښکلیو سرداره یې.
-غلی شه اکرامه،اوس ریشخندمه راباندې کوه.
دهغې له دې خبرې سره یې لاسونه ترې چاپېرکړل،دومره ټینګه یې ونیوله چې رپ یې هم نشو ورنه خوځلی،په سترګو یې ورته لاس کېښود او په شونډو یې خوله ورښکته کړه،زینت ،ورېږدېده ،دهغه تر ورغوي لاندې یې سترګې سره وزبېښلې ، خو داکرام ممانعت یې ونکړ، همدا چې شونډې یې دهغې له نازکو شونډو سره ولګېدې یو وېروونکي درز یې دمینې په نړۍ قیامت برپاکړ.
رنګینه دنیا،ښکلې نظارې،په ښکلیواو نازکو لباسونوکې تنکۍ زینت داهرڅه یې ورڅخه واخستل.
نور نواکرام پوی شوی نه دی، چې څه وشول اوپه کوم ځای کې دی.
له دې وروسته نو یوې بلې نړۍ ته ور داخل شو، چې هلته په ربښتیایو قیامت وو ،دمخلوقاتوهیڅ اندازه نه کېده، جنت اودوزخ دواړه ورته ښکاره کېدل،ربښتیاهم ټول خلک له ډېره هیبته تر ستوني په خولوکې ډوب ول،دیوه هم په ځان کې لباسونه نه ول،خو یوه هم دبل شرمګاه ته نه کتل،په

دې نړۍ کې،داسې ځورونکي حالت سره اکرام مخ شو ،چې ځوځوځله يې مړ اوبېرته ژوندی کړ.
خوکله هم اکرام سره دحساب کتاب کولونوبت ورنغی،دی لکه دنورو لایتناهي مخلوقاتوپه څېر له هیبته په زړه چاودون کې ولاړ وو،چې اوس به يې نوبت راځي ، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ رانغی،په دومره مخلوقاتوکې اکرام ډېر ناهیلی وواوباید همداسې وای،ځکه چې هلته ځان په ځان سودا ده،ورور دورور له پېژنګلوی څخه انکار کوي او پلار دځوی،ځوځوځله يې د تېښتې هڅه وکړه،منډې به يې واخستې ،خوکه هرڅومره مزل به يې وکړ،بیابه هم دحشرله میدان څخه نه شو وتلی،منډو ،ترړو او هلو ځلويې هېڅ ځای نه نیوه.
يو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول،فکر کېږي چې اکرام به سترګې غړولې وي،خولاهم مطمئین نه وو،بیاورته ټوله ننداره خوب ښکاره شوه،ځوځله يې هڅه وکړه چې سترګې پرانیزي خو ناکام به شو،خوبیايې هم خپل کوښښ جاري ساته،داځل يې سترګې تر څو ثانیوپورې غړولې ونیولې،خوبیايوبل حالت ته ورغی.
يو وخت اکرام له خپلو څوملګروسره دجمعې په ورځ دچکر په نیت له دفتر څخه ووت،ملګري يې له ننګرهار څخه راغلي ژورنالیستان ول،دوی غوښتل ښه ډېرسیلونه وکړي نو ځکه پلي ګرځېدل،یووخت په ډېره ګڼه ګوڼه کې اکرام دیوه کوڅه ډب سپي ښکار شو ،دملګرو له جملې يې یوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زیان ور واړوي،خو بریالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.
اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو ،خوکله چې سپي ورپسې منډه کړه،اکرام یواوچت خېز وواهه،له بېهوښۍ راووت،ګوري چې دی په

چپرکټ کې پروت اوله ده کشر ورور يې ساحل ورته ترڅنګ ولاړ دی،په يوه نااشنا ځای کې له نويو حالاتو سره تم دی.
داکرام له سترګو غړولو سره ساحل له ډېرې خوشحالۍ په داسې حال کې په مور اواز وکړ چې ژړا او خندا يې له ستوني مکس راووتل.
مورجانې !مورجانې ! اکرام په هوښ راغی.
اکرام په فکر کې شو ،څه !؟
په هوښ راغی؟
څوک په هوښ راغی؟
زه خو له زينت سره وم.
ای ! زينت څه شوه؟
بېرته په فکر کې شو، داڅنګه کېدای شي د هغې ښکلې اورنګينې نړۍ څخه وتل،دقيامت ورځ ليدل،په هوښ راتلل،عجيبه ده داهرڅه لاڅه معنی لري؟
اکرام په همدې فکرونو کې وو سرېې يوې او بلې خواته ګرځاوه چې مور يې ځان ورباندې ور وغورځاوه،شکر هزاربار شکر،خدايه تانه ډېره مننه،چې ځوی دې راته بېرته را ژوندی کړ،زماخوهېڅ تمه ورته نه وه،چې بيابه ورته ووايم ځويه !ای پاکه ربه ستاډېرشکر اداکوم.
مور يې ډېربدحال کاوه،خو پلار يې چې خپله هم سلګيو نيولی وو او هڅکيو وار نه ورکاوه، هغه يې ونيوله اوداکرام ترڅنګ يې کېنوله،ورته يې وويل:
دا نور ناروغان په عذاب کېږي،ډېره په اوچت اواز غږېدا ورته ښه نده،بس دخدای پاک شکريه اداکړه چې زموږ ځوی يې بېرته زموږپه شلېدلې ځولۍ کې راته واچوه،په دې وخت کې يې پلار ډېرسخت وژړل له اطاقه بهر ووت،ترڅو يې يو ځل بيا مېرمنه چيغې پيل نکړي.

کله چې داکرام مور یوځه غلې شوه اوساحل له دې ځایه بېرون ووېسته، پلار یې ورغاړې وت، او ښه ډېر یې ورته وژل، دومره یې وژړل چې بې هوښه شو، خواکرام داهرڅه یو خیال لیده، هرڅه ورته بېخي بدل بدل ښکارېدل، نه ژړا ورتلله، نه خندا، خودکورنۍ غړي اودوستان یې لیدل چې چاژړل او چاخندل.
اکرام خبرې نه شوی کولای، کله په هوښ اوکله به بې هوښه شو، څوساعته وروسته یې مورته اوازوکړ.
-مورې ! ومورې !
ژرساحل ورته راغی.
-څه وایې؟
-په ماڅه شوي، داکوم ځای دی؟
ساحل وویل، هسې لږ ژوبل شوی یې، انشاء الله اوس ښه یې.
اخوادېخوایې وکتل نور ناروغان هم په چپرکټونو پراته وو، پوی شو چې دننګرهارعامې روغتیا روغتون دی، ځای یې ځکه وپېژانده، چې څوځوځله دمخه هم دلته یاله نوروناروغانوسره اویاهم په خپله چې ناروغ شوی ونو راغلی و، کله چې یې د اپنډېکس اپرېشن کړی وهم چې په هوښ راغی همدې واټ کې و.
دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی وو دلته ورسره څو ورځې پایوازو، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد اوخلک ورته اشنا په نظر ورغلل.
ساحل ته یې وویل:
-زه کاملاً په خبره پوهېږم او ښه یم ته ووایه چې څه شوي؟
هغه ورته وویل، ډېرې خبرې درته ښې نه دي، ډاکټران غوسه کېږي وایي چې خبرې مه ورسره کوئ چې ستونزه ورته پیداکېږي، داچې ته تازه له

انستېزی (بې هوښۍ)نه راوتی یې نو په رښتیاهم باید ډېرې خبرې ونکړې.
اکرام بیاهم نه منله،بیاځې خپله خبره یې تکراروله چې،ووایه څه شوي،کنه چیغې به ووهم.
اخرېې ساحل مجبورکړ چې هرڅه ورته ووایي.
ورته یې وویل:
ددوشنبې په ورځ کله چې ته کابل ته تللې،ستاسوموټر په سروبي ولسوالۍ کې ټکر وکړ،ته او دوه نور نفرېې د سروبي ولسوالۍ په روغتون کې له لومړنیو مرستو وروسته دلته راوړي وئ،چې بیا موږته له روغتون څخه خبر راکړ شو.
-اوه زما خدایه داڅه اورم.
-ښه نو ته چې وایې موږ ددوشنبې په ورځ ټکر وکړ،خیر بیانن دڅه شي ورځ ده؟
-نن دجمعې ورځ ده.
-څه دجمعې؟
-هو.
-یعنې زما نن پنځمه ورځ ده دلته؟
-هو.
-ښه زما موبایل چېرې دی؟
- ساحل وویل،ستادجیب بټوه او کارتونه موږته دلته راکړل شول،خو موبایل،ستابیک اونور څه نه ول،بس غم یې مه   کوه،موبایل دې اور واخلي،شکر چې ته ښه شوې.
-ښه نو اوس ته باید ارام وکړې،یوه خبره به هم نه کوې،ځکه بیا ډاکټران موږته غوسه کوي، ستاسرغټه ضربه خوړلې،که ته ډېرې خبرې

وکړي،کېدای شي چې زیان درته ورسوي،نوهځه وکړه چې یوائې ارام وکړې،که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه،زه پوهېږم هرڅه درته اماده کوم،پوی شوې؟

اکرام له ځانسره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه،خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبروکې ده ،هغه به څنګه وي،څه به وربانديې داپنځه ورځې تېرشوي وي،داڅه شوي زه خوحیران یم،ایا داهرڅه به رښتیاوي؟

داخبره یې له ځانسره پټه وکړه،ترڅویې ساحل وانه وري. ډاکټر راغی،په سیرم کې یې ورته یو امپول ګډاو چالان یې کړ،څودقیقې وروسته یې خوب وروست،همداسې ویده شو،خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې ګیلې کولې،حتی تر دې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي،هغې ورته ویل:

تازه هېره کړې یم،ستاټولې وعدې په دروغووې،تا لماسره هېڅ وخت مینه نده کړې،هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې څومره سوګندونه ورته وکړل،هېڅ یې راضي نه شوه کړای،په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چیغې وکړې،مګر ځای یې ونه نیوه،په خوب کې یې ورپسې منډه کړه،چې په دې وخت کې راویښ شو ،سریې ډېر شدید درد نیولی وو ،ماغزه یې همداسې پړکېدل،اوف اوف یې پیل کړل.

پلاریې ډاکټر راوغوښت،هغه سیرم بندکړ،په کنول کې یې درد یوه پیچکاري تېره کړه، څوشیبې وروسته یې درد ارام شو.

درد یې چې ارام شو،ساحل ته یې وویل،هلکه ماته یو مبایل او سیمکارت واخله،خوهغه یې خبره رد کړه ویې ویل،نه هېڅکله هم نه ته

دخبرو کولو اجازه نلري،ایا ځوشبې غلی نه شې پاتې کېدای؟ته وګوره دانور هم ناروغان دې کنه یواځې ته داسې یې.
یاره دوی خویوهم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وایې دوی هماغه شان کوي.
اکرام په غوسه شو ،غلی شه !ماچې څه وویل هماغسې وکړه اوبس،زه غوارم خپلو همکارانو سره خبرې وکړم.
ساحل وویل: ته ولې نه پوهېږې؟
همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول،هغوی خبر شوي دي،کله چې ستا فون دوه ورځې بندو ، هغوی زما موبایل ته زنګ وواهه،ماورته ټول جریان ووایه،ډېر خفه ول،بیا راغلل ته یې ولیدې،بېرته ولاړل.
خواکرام بیاهم دمبایل غوښتنه کوله،داځل نو هغه هم جدي شو.
ته ولې په خبره نه پوهېږې وایم تاته خبرې کول ښه نه دي،سر دې ډېر شدید ټپي دی آن مغزوته دې صدمه رسېدلې ،غلی شه اوکنه نه غلی کېږې نو ډاکټرته وایم چې دبېهوښۍ پیچکاري درته وکړي چې یوځل ارام شې.
په دې ورځ یې هم مبایل ورته وانه خست.
سباچې کله دډاکټرانو د ویزېټ (لیدنو) وخت خلاص شو،بیایې ساحل ته وویل،هلکه ماته موبایل ضرور دی ګوره.
پوی شو چې ساحل بیاهم خپله پروني پرېکړه له ځانسره ساتلې ده،نوبیې په خپلوخبروکې سست والی راوست،هیله کوم،ساحله،ته ولې نه پوهېږې،خودومره باید پوی شې چې،موبایل ماته ډېر سکون او ارام راکولی شي.
اخر یې اړ کړ چې ورته وایې خلي،له مور اوپلاره یې پټ ورته مبایل راوړ،ور یې کړ.

کله چې یې ورته مبایل واخست،اوس ورته دخبروکولو چانس نه پیداکېږي،هره شپبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول،هغه وخت ته په تمه وو چې مریضان یواځې پاتې شي اوپایوازان ټول وباسي.
همداچې ټول ووتل دزینت شمېره یې ډایله کړه،ډېر اوږود زنګ ورغی ،خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې ډایل کړ، هغې بې ځواب ورنکړ،پوه شو چې زینت نا پېژانده شمېره نه اوکې کوي ،ژر یې ورته مسج ولیکه.
ـ ځواب راکړه، زینت !زه یم اکرام.
همداچې زینت داکرام استول شوی مسج ولوست،فون یې ورته وکړ.
اکرام ژر اوکې کړ.
ـبلې ګرانې !
ـبلې جان خلک همدا سې کوي؟
زینت غوښتل ډېرخه ووایي خو اکرام یې خبرې قطع کړې،ورته ویې ویل:
اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟
په خبره یې پوهه کړه، چې ډېرې خبرې نه شم کولای،په روغتون کې یم.
دزینت له خولې بې اختیاره چیغه ووته.
نااااا !هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.
ـولې په تاڅه شوي،ژر ووایه چې زړه مې چوي،اوپه کوم روغتون کې یې؟
ژر اکرام ورباندې اواز وکړ زینت ځانته متوجه اوسه چې څوک درباندې پوی نشي.
هغې ویل ژر راته ووایه چې کوم روغتون کې یې کابل کې که جلال اباد کې؟
اکرام ورته وویل دننګرهار د عامې روغتیا په روغتون کې یم.
زینت وویل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وویل،نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره ده،ستا راتګ دلته ښه ندی،ستا کورنۍ به هم دربانديٍ شکي شي،خو زينت اړيکه قطع کړه،اکرام حيران شو چې څه وکړي ،خوزينت ورته پيغام وليږه پکې ليکلي يې و: زه کور کې څه بهانه کوم، اوتاته ځان در رسوم،هغه ورته وليکل:

مه راځه،دا ښه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همدا سې را روانه شوې وه،اکرام له ځانسره په سوچونوکې سرشو ويل يې:

زينت خو په هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنګ ته راشي،نو زه به خپلې کورنۍ ته څه وايم چې دا نجلۍ څوک ده اوزه ورسره څه اړيکه لرم.

هغه هم يوه بهانه جوړه کړه،ساحل ته يې وويل چې د زينت په نوم يوه انجلۍ راځي،په ننګرهار کې زموږ د ولايتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمايي ورته وکړه.

نيم ساعت څلوېښت دقيقې به لانه وې تېرې شوې ،اکرام د ورباندې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونوکې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ يې هم نه ليدل،ډېر وروسته يې د چپرکټ ښي طرف ته وکتل،ګوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه،له دواړو سترګو يې داوښکوباران اوپه اکرام کې يې ګنډلې وې.

په دې وخت کې يې دشاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکټ ته متوجه وليدل،زينت دومره په مهارت ټول ځان تر سترګو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل يې ډېر سخت ول،خو اکرام ډېره ژر وپېژندله،همدا چې ورويې کتل، زينت سترګې وزبېښلې اوپه سينه يې را پربوته،ښه ډېريې ورته وژړل،ډېرې سلګۍ يې ووهلې، خو اواز يې په سينه او ستوني کې پټ ساته،زينت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه ليدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وویل خوري !
ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس ښېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې نه دي، خو زینت هېڅ نه غلي کېده ددې خونې ټول ناروغان او پایوازان ورته حیران و، چې دا څه کیسه ده.
دچپرکټ خواته یې لاندې په رنګه مرمرو کېناستله اوښکې یې تویولې اکرام یې لاس په لاس کې ونیو اواز یې پرې وکړ.
زینت !ای زینت !
داخلک به څه وایي هیله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا اوسلګۍ نه شوې کنټرول کولای،ښه ډېر یې وژړل،اوښکې یې وچې کړې
نور یې ورنه په بند بند ستوني پوښتنې پیل کړې.
خوساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکړ،هرڅه یې ورته وویل.
زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.
اکرام ساحل ته وویل،ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را پرېږده،ورته وایه ډاکټران څوک نه پرېږدي.
تر ډېرځنډه وروسته یې زینت ته وویل:
ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشویش کوي.
زینت هم ورسره ومنله،خو هغه پخواني خماري سترګې او هفت رنګه دایره وي مخ یې خپل خواص له لاسه ورکړي و ،سترګې یې داسې سرې شوې وي تابه ویل پوره لس شپې یې خوب ندی کړی،په سلګیو کې یې خدای پاماني وکړه اوخپل کورته ولاړه.
اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو ،خپل کورته ولاړ.
دمیاشتې په تېرېدو سره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

يوه ورځ اکرام په بابر بڼ کې له څوتنو ملګروسره ناست وو ،چې زينت ورته فون وکړ، خوداچې اکرام دملګرو په مخ کې اوداوخت دخبرو لپاره مناسب ونه ګاڼه نو يې ځواب ورنکړ،فون يې قطع کړ.
هغې څو زنګونه ووهل،اکرام بياهم ځواب ورنکړ، زينت مسج ورته وليکه، هيله کوم اکرامه !ځواب راکړه،ډېرضرور کار مې درسره دی.
خو اکرام لازمه نه ګڼله،چې په دې وخت کې دې ورسره خبرې وکړې،هغه ويل چې دشپې لخوابه په اطاق کې په بېغمه زړه ورسره ښې ډېرې خبرې وکړي ويل يې دالېونۍ هروخت همداسې کوي کله چې ځواب ورنکړم،نوبيا سل رنګه بهانې او چلونه کوي،ترڅو ځواب ورکړم.
مازيګر چې کله خپل اطاق ته راغی زنګ يې ورته وواهه، ډېره خفه وه، ويل يې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.
اکرام ورته وويل،خير دی ګرانې ملګري راسره وو،خو زينت ډېره خفه وه،اخر اکرام ورته وويل بس چې ته ډېره خفه يې دادی زه درنه بخښنه غواړم.
-ښه نواوس ووايه چې څه خبره وه،خيريت خو دی کنه؟
-خاورې په سر خيريت دی.
اکرام پوی شو چې خبره خرابه ده.
-هيله کوم ووايه زما دې تشويش کړ،څه شوي ته خوبه روغه يې کنه؟په کور کې هم ټول ښه دي؟
-هويو هم بلا ندی وهلی.
-ښه چې ټول ښه دي نو غم مه کوه هرڅه به سم شي.
زينت په قهر سره وويل،هېڅ هم نه سمېږي اکرامه !ته ولې نه پوهېږې بېګاته بيا هغوی راغي.

او داځل زه مطمینه یم چې پلار مې دستمال ورکوي، کوم شپږ واري راغلل او هرځل یواځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.
ـ ته پوهېږي اکرامه! چې زه یواځې خپلې پښتو نیولې یم،ستونی یې ژړا ونیوه ،خدای دې داپښتوهم په مرګ سپېره کړي،چې هرځل دیوچادمانع کېدو باعث کېږي.
اکرام یې خبره ونیوله نوتاخو ویل چې هغوی به بیا رانشي.
اوفففف اکرام! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو ګوره مخکې مې هم درته ویلي او اوس یې هم درته وایم،ښه دې غوږونه خلاص کړه، که چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.
اکرام ورته وویل:
ګوره ګراني زه پوهېږم داډېره سخته ده،چې ته دمور او پلار په مقابل کې ودرېږې اوزه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې یادې کړم ،په دې خاطر چې له زینت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ یې ورته وویل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنګه هغوی ته دخپل ځان په اړه داخبرې وکړم.
اوتاته خو معلومه ده چې پښتنانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي اوکه نجلۍ ،ښه نو اوس ته ووایه چې زه څه وکړم،ایا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېګاته ستادکورنۍ په وړاندې هغو خلکوته ووایم چې زینت زمامینه او زما ښځه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نیت راشئ ترڅو هغه خپله اینګور جوړه کړئ؟
ـ نه اکرامه داسې ونکړې،زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې مورې په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرواو بل داچې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تښتېدلې نوم راباندې کېږي او ګوره ګرانه ددې هرڅه

ترڅنګ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصیت،عزت او نوم اونښان ته دې هم څوک په ټیټه سترګه وګوري اوپه ټولنه کې دې په یوه بد نوم یاد شې.
ـښه نو ته ووایه زه څه وکړم ته چې څه وایې زه همغه شان کوم.
ـبس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوې خو خبر مې کړې، موبایل یې بند کړ.
ـ اوف خدایه داڅه په مصیبت اوښتی یم، یوپنځه زره دعاګانې خوبه یې له ځانسره کړې وي، چې ای خدایه ته خویې پلار او مور هغو خلکوته انکاري کړې خو ژر به یې له ځانسره وویل:
زه خو په رښتیا چې احمق یې ښه ! که فرض کړو چې هغو خلکوته یې پلار انکار وکړ ایا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟
نه هېڅکله یې نشم کولای.
داچې اکرام له ولې په دې باوري وچې هغه هېڅکله له زینت سره واده نشي کولای دا یوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته یې هم قناعت نشو ورکولی اونه یې زېنت هېرولی شوه.
لاره ورنه ورکه وه،چې اوس څه وکړي
اکرام په تعویذ ونو او بندونو ډېره عقیده نلرله،خو په دې ورځ دزینت لپاره له ماښام سره له اطاقه ووت،په دې لټه کې شو چې اوس یوڅوک پیدکړي چې له ده سره مرسته وکړي،په پوښتنو ګروېګنو یې یو تعویذ لیکونکی، پیدا کړو ژر ژر یې خبره ورسره شریکه کړه،هغه ورته وویل،چې زه دې کار کوم خوپیسې دې مصرف کېږي.
اکرام ورته وویل،څومره روپۍ پرې لګېږي؟ تعویذ لیکونکي ویل شل زره افغانۍ.
داکرام په سترګو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېږي مېږي شو،له ځانسره یې دتعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.
ششش‌شل زره ! !؟

په مخ يې خوله راغله
په قهر يې تعويذ ليکونکي ته وويل:
ته د انجلۍ ولور غواړې که ماته يو تعويذ ليکې؟
ملا په سړه سينه او لويه حوصله ورته وويل:
- بچو !که دومره اسانه وای او ته دومره باتور يې نو بيا په ماپسې د څه لپاره راغلی يې؟
- اوف خدايه پاکه ته خو رحم وکړې، دا نو په کوم غم کې ايسار شوم، له ماسره خو ټولې په جيب کې دوه زره افغانۍ دي.
نا اميده د تعويذليکونکي له څنګه پاڅېده، روان شو، تعويذ ليکونکي ورته وويل راځه مراعت به درسره وکړم، زړه مې درباندې دردکوي ځوان يې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.
خير دی ته ۱۵ زره راکړه، بيا يې هم خبره ورباندې ښه ونه لګېده، ترې روان شو، نور يې نو نه غوښتل چې يوه خبره هم ور سره وکړي، له ځانسره په خبرو شو.
ته اوس دې احمق ته وګوره، زه ورته دبانک رئيس ښکاره شوم، دخلکو له مجبوريته بده استفاده کوي، ته ورک شې اوستادې تعويذ ورک شي، زه هېڅ ستاسو په دې کاغذونو عقيده نلرم خوڅه وکړم نن ډېر مجبور يم، اوبو اخستی يم ځکه زړګ ته هم لاس اچوم، که څه هم په دې ښه پوهېږم چې دا زړګ مې هېڅ دردنشي دواکولی، خو زړه مې ارام نه کوي او غواړي دخپل ځان دبچ کولو په خاطر له ډېرو ستونزو سره په کلکه مقابله وکړي.
ای پاکه ربه ته خو راباندې رحم وکړه، ستاپه بنده ګانو کې خو هېڅ رحم نشته.
زه نو څه وکړم، دا خو ډېره ګرانه شوه، اوس کوم خوا لاړ شم.
له ځانسره لګه لېونی ګرمېده او راغلې لارې ته مخامخ شو.

چې بيايې د هغه ملا اواز واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشې کولای چې خپله مينه لاسته راوړې،که هرڅومره ورپسې وکړېږي او له هغې سره ځان په غمونو او دردونوکې شريک وښيې،ته حوصله نه لرې،نونشې کولای چې خپل مقصد اومنزلت ته رسېږې،خواوس په اکرام دهغو خبروهېڅ اثر نه کاوه،سم لکه دېوال ته چې لګيا وسې.

کله چې اکرام بېرته راتاو نه شو، تعويذګر وانګېرله چې مړې يې له خولې ووته،نو پسې ور روان شو،لګ لرې يې ودراوه، له مټ نه يې ونيوه، ته خوراشه ګوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه وي پيدا کړې، ته راشه زه درسره مرسته کوم خير دی يوه انه هم مه راکوه،راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې يې،فکر دې سم کار نه کوي،خدای مکړه داسې کوم کار ونکړې چې هم ستا اوهم دهغې جلۍ په زيان تمام شي.

اکرام يې له ځانسره روان کړ،خپله جادوګري او چشم بندي يې پرې وکړه،دوه درې شوېستونه او يو کاغذ يې ورکړ،ورته يې وويل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې ليکلي دي،ډېره خواري مې ورباندې کړې ده،پوهېږم چې زموږ ټولنه له داشان ستونزوسره ډېره مخ ده،خو ګوره چې دې ته به يواځې سور پوښ نه ورکوې نور چې هر ډول وي پروانکوي،په تلوکې يې ورته ووېل اوس ستا خوښه چې هرڅومره شکرانه راکوې،هغه هم ددې په خاطر وايم چې تعويذ دې اثر وکړي،کنه په خدای که به مې يوه روپۍ هم درنه اخستې وه.

دجيب دوه زره روپۍ يې ترې واخستې او درخصتولوپه وخت کې يې ورته وويل،ګوره ځوانه تعويذبه په مټ پورې وتړې،او ساختونه يا شوېستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه ګياکې وسوزې انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوښه وي خو ګوره چې بې غوري ونکړې،کار خدای پاک کوي خو موږ اوداتعويذونه يې ورته وسيله ګرځولي يو.

ترېولو جالبه خو داوه چې اکرام باید ولي تعویذ په مټ پورې وتړي.
اکرام ته یې هېڅ خوند ورنکړ، په چټکۍ ترې روان شو، همدا چې ورسېده ساختونه یې مخې سره وسېزل او د ملا خبرې یې عملي کړې.
د شپې یوولس بجې وې چې د زینت له موبایل څخه ورته پیغام راغی، همدا چې پیغام یې ولوست، موبایل ترې د ځمکې په لور حرکت وکړ په ځمکه چې ولګېد، ببتري یې یوخوا او کوور یې بلې خوا ولاړ، یوه د رنه چیغه یې وکړه اوورسره ښه په اوچت اواز یې تعویذ لیکونکي ته په ښکنځلو اوبدو ردو پیل وکړ، تعویذ یې هم سمدلا وشکوه لرې یې وغورځوه، ښه ډېر یې وژړل، د څنګ اطاقونو څخه یې هم ملګري راغلل، له اکرام څخه یې د پېښې علت وپوښت خوده هېڅ نه ویل، اخر یې کمال ته چې ترېولو ورته اعمادي وو اودزړه هره خبره یې ورسره شریکوله، وویل:
زینت یې بل چاته ورکړه !
هېڅ ځمکې ځای نه ورکاوه، ټول جهان وربانديې اور شو.
ای خدایه ! ته رحم وکړې، چې زینت به په څه حال وي، هغه خوبه مړه شي، زنګ یې ورته وواهه خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې شمېره ډایل کړه، په دریم ځل فون بند شو، یو ځل یې بیا ښه وژړل، خوب هم نه ورته لکه لېونی، یو ځل یې کوټبند ته لاس کړ، واسکټ یې واغوست، بس ځم ورپسې، داسې ونه شوه، په زور وي که په رضا زینت له کوره اوباسم، بیا یې د ټولو لاس خلاص، زه وګورم چې څوک زما مخې ته راځي اوس نو ددې په قصه کې هم نه یم چې زموږ واده کېږي او کنه زه دا نجلۍ د بل چا په کور کې نشم زغملی.
که زینت څه ویل او نه یې منله ،دومره به یې ووهم چې په ما کېږي، ملګرو یې ورته نصیحتونه کول.

ـ اکرامه غلی شه ،څه له ځانه دي ماشوم جوړ کړی دی،دانو څه پېښې دي چې ته يې کوې،زور خودي ورسره نشته ،خپل پلاريې دی چې ورېې کړه ورېې کړه.
تاورته کله ويلي وو چې دالور دې ماته راکړه،کومه جرګه دې وراستولې وه اوکه هسې د هوا مرغان له خلکو اخلې؟
حوصله دې پرځای کړه،دادحل لاره نده،کومه چې تا نيولې ده،فکر ارام کړه اوس خو کار شوی دی،ستا دغه کارونه هېڅ ګټه نلري،نودابه ده چې غلی کېنې.
دهغوی خبرو پرې يوڅه غبزه وکړه، په خپل ځای کې کېناست،تول ملګري ورنه لاړل ،يواځې کمال ورسره پاتې شو ،په دې خاطر چې داهلک څه چل ونکړي.
دوهمه او دريمه ورځ يې زنګ ونه واهه،په څلورمه ورځ يوهنتون ته په لاره وه،چې دزينت موبايل ته زنګ ورغی،له دوه دري زنګونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مګر اواز بدل وو ،بلې بلې بلې !خواکرام پرې غږ ونکړ،له هغې خوا اواز بيا راغبرګ شو، هرڅوک چې ياست بل وخت اړيکه ونيسئ،موربشفاخانه کې يو.
اکرام بياداسې شو لکه څوک يې چې په سر ښه کلک ګذار ورکړي،دنيا پرې تاوه شوه،له دې خبرې سره يې زړه دومره په اوچت اواز درزا پيل کړه چې په خپلوغوږونو يې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې يې په ملا ډبوي.
څه شفاخانه !په زړه کې يې وويل لکه چې دې کم عقلې څه خاورې ايرې خوړلې.
خير خير يې ويل له نيمې لارې راوګرځېد ،پښوکې يې زور ختم شو ،زړه يې مړشو، سترګو ليدل بس کړل،يوه لوړه ودانۍ وه ترڅنګ يې کېناست،مخې

ته يې يو کراچۍ ولاړه وه چې يخې اوبه او غير الکولي مشروبات يې پلورل
اواز يې ورته وکړ.
وروره يو بوتل اوبه خوراکړه.
وبه يې وڅښلې له پښويې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي يې سوخت شروع
کړ،ژبه يې ډېره وچېده.ښايسته څنډوروسته يې ځان کې لږ متره پيدا شو،
په ډېر زور راپاڅېد،ورو ورو روان شو، هغه لاره چې له دې ځايه يې هره
ورځ په لس دقيقوکې لنډوله،نن يې په پنځه څلوېښت دقيقوکې ووهله.
همداچې اطاق ته ورسېده،سره لړې ورباندې راغله،بدن يې لړزه پيل
کړه،يخ يې شروع شو،دوه کمپلې يې واغوستې خو زينت يې نېغه سترګو ته
ولاړه وه، يوځل لکه لېونی کمپلې يې له ځانه وغورځولې،پرېږده چې مړ
شم،زه بدبخته.
خلک خودخپلې مينې لپاره ځان قربانوي نوماڅه وکړه،زه به هم خلکو ته
دخپلې مينې اوبهادرۍ کيسې کوم؟
پکارده چې زهر وخورم،زمامينه دبل چاپه نوم شوه،اوماکمپله اغوستې
پروت يم،څومره لانبه ښکارم.
په بيابيايې دزينت شمېره رخ کړه خو چاځواب ورنکړ.
سبالس بجې يې پلارموبايل اوکې کړ،همدا چې بلې يې کړل،اکرام
ويوهېده چې دزينت پلارسمندرخان دی.له هغې خوا بيا غږوشو بلې څوک
ياست؟
اکرام ځواب ورکړ:
السلام عليکم کاکا جانه!
وعليکم سلام ستړی مشې،څنګه يې؟
مننه خوشحاله دې اوسې کاکا جانه،کور موودان.
ځان يې ورته د زينت دهمصنفۍ ورور معرفي کړ.

زه حیدر یم د شپني ورور هغې راته وویل چې خورجانه یې زینت نارو‌غه ده،ډېرزنګونه یې ورته وهلي خو ځواب نه ورکوي.
تاسوراته ویلی شئ چې خورجانه اوس څنګه ده؟
سمندرخان ځواب ورکړ:
عزتمندشې بچی ! هو دخدای فضل دی اوس رکه روغه ده، خواستراحت کې ده،ډاکټرانوورته ویلي چې ترڅوورځوباید ارام وکړي،تاسوتشویش مه کوئ،شپني لورته مې وواېه چې اوس یې خورکې ښېخي جوړه ده.
اکرام بیا وردمخه شو ،زه خوبې ورته وایم مګر دایې نه مني،که کېدای شي نو یوځل به ورسره خبرې وکړي چې زه دشپني له جنجاله خلاص شم،ددې به هم زړه صبرشي.
هو ولې نه دومره خوکولی شي چې هغې سره خبرې وکړي،زه به موبایل ور ته واستوم.
اوازیې وکړ.
جلوې !وجلوې !
اخوانه دکوچنۍ ماشومې اواز راغی څه وايي بابا !؟
راشه دامبایل دې عمه ته یوسه،چې خورجانه یې ورسره خبرې کوي.
ماشومې مبایل واخست تر کوټې یې له ځانسره په وړه ژبه زمزمې کولې.
امه ! ای امه !
هه داواخله،چادرته زنګ وهلی دی، بابامې وویل چې تاته یې راوړم.
مور یې ورسره ناسته وه ، ویې ویل دانو اوس خبرې کولی شي،خودامبایل بندکړی کنه.

مبايل زينت واخست،په غالب ګمان چې سکرين ته به يې نه وي کتلي،همداسې يې غوږ ته پورته کړی وي،په ډېر ماښېچن او له غمه ډک اواز يې وويل:
بلې سلامالیکم !بلې ستا اواز نه راځي.
مور يې ورته وويل:لورې !ته دې خبرې وکړه زه درته بېرته ژر راځم.
اکرام شکر وویست بنه شو چې داخوولاړه.
له ډېخوا اکرام پرې په ډېره ملامته بڼه اواز وکړ.
زينت !تاولې داسې وکړل !؟
ايا تا دخپل ژوند او کورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړ؟
زينت ټکان وخوړ چې داخو اکرام ده تشویش يې شو چې له پلار
سره به يې څنګه خبرې شوې وي،په ژړاشوه،فون يې بندکړ،خو اکرام بیاورته زنګ وواهه، له اوکې کولو سره زينت وويل:
زه اوس روغه جوړه يم،ګراني ته تشویش مه کوه، زه درته بيا زنګ وهم.اکرام پوی شو چې بیایې څنګ ته مور اویاکوم بل څوک راغلل.
زړه يې بنه شو ،له ځانسره يې وويل شکر خدايه چې له مرګه دې وساتله،په همدې وخت کې زينت ورته مسج را واستوه، ته زنګ مه وهه،چې هره لحظه راسره خلک وي،زه خپله درته فون کوم، اکرام په دې خبرې سره نور هم ډاډه شو.
دوه درې ورځې اکرام زنګ ونه واهه اونه زينت زنګ وواهه،اخر اکرام ځان کنټرول نه شو کړای،زنګ يې ورته وواهه،خو دهغې مبايل بند و.
په سبا زينت ورته زنګ وواهه،اول يې بنه ډېر ورته وژړل بیايې ورته وويل:
اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي اوکه سبا ،داکار به حتماً کوم خوتانه يوه هيله کوم چې خپل ژوند په خپله طريقه پيل کړه زما په فکر کې نشي،تاته زه

په هغه مینه قسم درکوم چې له ماسره یې لرې زماپه اړه به هېڅ تشویش نه کوې،داسې وانګېره چې ما اوتاهېڅ نه پېژندل.
ـګوره ګراني دادحل لارنده،کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، موږ باید تل ،یواځې دځان په اړه فکر ونکړ اودزړه خبره ونه منو،ځکه دبرو خت دزړه خبرې اوفیصلې سمې نه خېژي،هیله کوم ځان هوښیارکړه.
داکرام خبره یې قطع کړه،هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي،خو زه پوهېږم چې زماپه ازل کې یې څه لیکلي دي،تاته خوشحاله ژوند غواړم اوماته دمرګ اوځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوې کوه اکرامه !
ـ وګوره زینت ته ځان پوی کړه،هرڅه به خدای پاک سم کړي،زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستاپه زیان کار نه کوي،ستالپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی،ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ،خپل اوخپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي،بیابه یې دهلک په اړه هراړخیزې څېړنې کړې وي.
ستاپلار اومور خوله د ې خبر نه ول چې زه ا وته مینه کوو،زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره د مینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي اوکېدای شي چې دخپلې پښتونولی په سبب دمرګ ترپولې ستاترڅنګه در ورسېږي،نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړې،زه پوهېږم چې داډېره سخته خبره ده،خو ګوره کومواشخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي هغوی همدومره مشقت او دردونه ګاللي اوبیایې دانومونه خپل کړي کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.
زینت جانې !زه هېڅکله هم تانشم هېرولی،ته زما دسترګوتور یې خو اوس هېڅ نشي کېدای،هغه څه چې زما اوستاپه فایده دي هغه ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي،زه به له تاسره په هره ستونزه کې

مرسته وکړم،خوته یواځې زمایوه خبره ومنه ګرانې چې هېڅ داسې کارونکړې چې خدای مکړه سبادې کورنۍ ته ستاپه سر څوک پېغور ورکړي.
داسرار اتل دنظم دوه درې کرۍ یې ورته وویلې چې:
داضروري نده ناداني چې هم ستابه کېږي
دقسمتونو فیصلې په اسمانونو شوي
اوته په څمکه کرښه راکاږې چې دابه کېږي
زه ستادمینې نه منکر نه یم خو څه وکړمه
خوهغې بیاهم دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې وې،دهغه خبره یې نه منله.
-بس هرڅه چې وي زمانور ژوند ندی پکار،زه بې له تاپه ژوند اور پورې کوم،نه یې غواړم.
-څه چې غواړم هغه مرګ دی،نور ته زماپه اړه هېڅ اند ېښنه مه کوه.
بلاخره،دوه درې میاشتو کې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په قسمت کې به همداسې لیکل شوي وو.
داچې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغویې ورته یوه ورځ وویل ماهم کوژده وکړه.
خونه یې منله ورته یې وویل:
-ته دروغ وایې.
اخر یې ورباندې ومنله اوقانع یې کړه چې داخبره رښتیاده.
یوه ورځ زینت اکرام ته په ټېلیفون کې وویل،چې کابل ته دخپلې ترور کره ځي.
اکرام په دې خبره ډېر خوښ شو ، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ خوبه یې وګورم، ورته یې وویل:

ښه نوکله به راځي او رښتيا ټوکې کوي که رښتيا وايې؟
زينت ورته وويل رښتيا وايم،زه تاسره دا سې ټوکې لرم؟
دواړو وخندل،بس که دخدای رضاوي اوژوندی وم نو بلې اونۍ کې درځم.
زينت په رښتيابله اونۍ کابل ته لاړه،هره ورځ به يې له اکرام سره د ترور له لورګانو پټې خبرې کولې،يوه شپه يې دترور يوه لور چې مرسل نوميده په اطاق کې ورسره يوځای وه، اکرام ته يې زنګ وواهه،دټلويزيون اوز هم پورته وو ،خو ددې اواز يې سم نه شو اورېدای،اکرام ورته وويل:
ولې په جګ اواز خبرې نکوې؟
هغې ورته وويل مرسل راسره ده او ويښه ده، په خپل موبايل کې ګيم کوي ځکه په جګ اواز خبرې نه شم کولای.
په دې شپه زينت له اکرام سره ځلور شپېته دقيقې خبرې په پسپکو وکړې،خوکله چې ۷۰ دقيقې پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات ډول اړيکه قطع شوه .بيايې زنګ وواهه خو زينت ۴ دقيقې پس ورته وويل:
اکرامه! لږ صبروکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خيشته پيشته شوم،ساه مې هم تنګه شوه.
دباندې ووتله،دمه يې وکړه،بېرته کوټې ته راغله زنګ يې ورته وواهه.
خوداځل يې خبرې يوڅه ډاډه اولوړې وې،ټلويزيون اوس هم چالان و ،اکرام ورته وويل اوس نوځنګه په لوړ اواز خبرې کوې که مرسل درنه پوښتنه وکړي،څه ورته وايې؟
زينت ورته وويل:
مرسل ويده شوې او دټلويزيون ترځنګ ده زما اواز نه اوري،که ويخه هم شي، زه يې وينم،بيا فون بندوم.
اکرام ورته وويل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وویل څنګه؟ دلته خو ډېر بیروبار دی، څنګه به شي ،ماسره خو تل مرسل او دترور نورې لورګانې مې وي.
اکرام ورته دپېښوریو په اصطلاح وویل:
کېنه مړې !
خو یوه پکې ملګرې کړه، خبره ورسره یاده کړه، ورته ووایه چې دلته مې دکورس استاد دی راځه چې سبایې څنګ ته ورشو،زه به ددفتر ادرس ردکړم،دواړه راشئ.
زینت ورته وویل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغماني چل پرې وکړم،خوکه بریالۍ شم.
هغه هم ډېره چهارصدوبیسته ده.
اکرام ورته وویل خیر ته خو یوځه وکړه،دومره به هم نه وي که بیاهم ونه شونو ماسره اړیکه ونیسه یوبل چل درته ښایم.
هغې وویل سمه ده،همدا اسې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي کړمه ښه ده هغه په کابل کې بلده هم ده.
په دې وخت کې اکرام له یوه ټلویزیون سره دیوې خپروني د پرډیوسر او پرزېنټر په توګه کار کاوه.
یوه ورځ چې دسبا یې دخپروني لپاره مېلمانه راوغوښتل ترڅو خپروني ثبت کړي، دوه مېلمانه یې پیدا کړل اوددرېیم په لټه کې وو،چې زینت ورته فون وکړ.
همدا چې فون یې اوکې کړ،هغې وویل:
اکرامه ! سباته وخت لرې،چې درشم؟
دخوشحالۍ ساړه یې په زړه ورننوتل.
ورته یې وویل:
دانو اوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه ګرانې ته به زما خواته راځې او زه به وخت نلرم؟
خو ګوره چې مرسل هم راسره ده او ای !
هغه ګوره ډېره شوخه هم ده.
اکرام ورته وویل:
پروانکوي، سباته زما دکار دفتر ته راشئ،ټلوېزیون ته به موهم بوځم.
ـنه نه زه هلته نه ځم،خلک به مو ټلوېزیون کې وګوري.
اکرام په ټېلیفون کې په لوړ اواز ورته وخندل،نه لېونی نه دې وینې.
ـښه سمه ده ټوکه مې وکړه، درځو خو چکر به راکوې ګوره !
اکرام ورته وویل سمه ده تادې الله راولي، ځان به درنه ځار کړم.
ـ غلې شه اکرامه ! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې ته ننګرهار ته راتلې،مادرته همدا خبره وکړه اوپه بله ورځ تاباندې موټر ټکر شو اوس مې،دا خبره هېڅ نه خوښېږي.
ـښه سمه ده،ځان درنه نه ځاروم،زه هم دومره باتور نه یم.
سباته یې،له یوې تر درې بجو سټډیو بوک(ریزرف)کړه،مېلمانه یې هم په یوبل پسې وخت کې راوغوښتل.
سهار وختي پورته شولمونځ یې چې وکړ، له چای څښلو دمخه یې کلین شیف اوحمام وکړ،په ځان یې سمه خواري وکړه،نوې دریشي اونېک ټایي یې واغوستل،ښه قېمتي سپری یې استعمال کړه، لس بجې وې چې زینت زنګ ورته ووهه.
ته چې غوږی پورته کړ،هغې ورته وویل:
ـعالي جنابه !اوس خودې له دفتره راووځه کنه.
ـځه راووځم مطلب دې څه دی ؟
ـته خو یوځل راووځه اویا ووایه چې کوم شعبې ته درننوځو؟

اوچته پاڅېده، دروازه یې خلاصه کړه، ګوري دوه پتلون کړې جنکۍ،چې په غربي سټایل یې ځانونه جوړ کړي ،ددروازې مخې ته ولاړې دي، زینت تورې عینکې په سترګو او دعمه لور یې مرسل پاس په وېښتوکې ټومبلې وې،دواړوته یې،ښه راغلاست ووایه، دفترته یې دننوتلوبلنه ورکړه، داخل ته چې ننوتې،زینت عینکې لرې کړې، لاس یې ورکړ،ترډېره یې داکرام لاس په خپل لاس کې کلک نیولی وو ،اکرام باور درلود ،که مرسل ورسره نه وای نو زینت ښه کلکه غاړه ورکوله، خومرسل یې مخې ته دیوال جوړ وو ،له دې سره تر سترېږ مشې، وروسته یې مخ مرسل ته واړاوه.

-مرسل جان تاسو ښه یاستئ؟

-هو مننه کوم صیب تاسو څنګه یاست؟

مرسل دزینت په لور مخ واړوه، ورته یې وویل:

-زینت جانې !دومره کوچنۍ او ځوان استاد؟

-زه خو وایم چې ته به یې استاده یې.

هغې ورته وخندل،هو دازما استاد دی،او ویاړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره یې پسې وغزوله، واقعاً چې با استعداده اوباسلیقه ښکارې.

اکرام ورته وویل، خوشحاله اوسې،اغلې مرسل،خو ودې نه ویل چې تاسې په څه بوخته یاست ، زده کړې مو څومره اوپه کومه برخه کې کړې، اوربنتیا ته هم د زینت په شان تنبله یې اوکه څنګه؟

د زینت تندی تریو شو د سترګوپه کونجونوکې یې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ،زه دکابل پوهنتون د ژورنالیزم دپوهنځۍ ددوهم کال محصله یم.

دزینت لکه چې نور داکرام او مرسل په خبرو رخه راغله،په خبروکې یې ور ودانګل:

خیر نوزه به ولاړه شم، بس همدا تاسو خبرې کوئ.
دربواوړو ښه په لوړ اواز وخندل،اکرام خپلې څوکۍ کې کېناست.
ددفتر مستخدم ته یې چې څنګه هدایت او رهنمایي کړې وه هماغه شان یې کړي و چای یې له څو ډوله کېکونو او بیسکټو سره راوړ.
مرسل وویل ښاغلیه،دې ته هېڅ ضرورت نه و ، خو زینت غلې وه، دشیدو چای پیالوکې واچول شو.
زینت اکرام ته په موسکا سره وویل:
بخښنه غواړم،استاده کولی شم ستاسو له کمپیوټر څخه انټرنېټ ستفاده کړم؟
اکرام ورته وویل هو ولې نه !خولوړی داراته ووایه چې کمپیوټر او انټرنېټ سره دې کله بلدتیا پیدا کړې؟
هغې ورته وویل هغه تاچې د اسانه انټرنېټ په نوم کتاب راکړی،کله کله مې د ورور په کمپیوټرکې دهغې په مرسته کار کوم.
ښه سمه ده راشه مهرباني وکړه.
نجلۍ راغه د اکرام په نوم فولډرته ننوته،دانځورونوپه کتلو بوخته شوه،ښایسته څنډ پورې یې وکتل نوره ببرته دمنني په ویلوسره خپلې څوکۍ ته ولاړه.
دغه شان شېبې څومره ژر تېرېږې دومره ژر ۱۲بجې شوې، نور نو باید اکرام ټلوېزیون ته تللی وای،دوی ته یې وویل زینت جانې راځئ چې څوتلویزون ته زه یو دوه خپروني ثبتوم چې میلمانه مې راغوښتې ،تاسو هم له ځانه سره بیایم اوزه پوهېږم چې دشیدو چای اوبیسکټو مو اشتها خرابه کړه دخپرونو له ثبتولو وروسته به غرمنۍ وخورو.
مرسل وویل نه ښاغلیه ډېره ډېره مننه !

مونږبه درنه ولاړې شو زه هم درسونه وايم ازمويني مې رانږدې دي بس دی تاسو موولیدلی زينت راته پرون وويل چې دلته مې استاد دی اوډېر راباندې ګران دی يوځل ورځو.
اکرام ورته ويل ډېرموښه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې ډوډۍ ماسره وخورئ ما زينت ته ويلي زه يو دوه خپروني ښتوم مېلمانه راځي، اوکه تاسو وايئ نوله مېلمنوبخښنه غواړم، رخصت به يې کړم، مګر تاسوبه ډوډۍ راسره خورئ،داحتمي او جبري خبره ده.
زينت غلي ولاړه وه، هېڅ يې نه ويل،اکرام پوهېده چې د زينت په زړه کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل زړه ښه ورته تش کړی وای، خو داکرام لپاره مرسل ډېره په ګټه وه.
مرسل هم ورسره ومنله،دټلوېزيون په طرف روان شول.
موټر راغی درې واړه پکې کېناستل،هلته چې ورسېدل، په دروازه کې دتلاشۍ په وخت کې يې ورته وويل دا دواړه مې مېلمنې دي،د نورو دوه مېلمنو نومونه يې هم ورکړل چې راورسېږي اوسټډيوته يې رهنمايي کړي.
دوی ولاړل،زينت او مرسل يې انتظارخونه کې کېنولې،اکرام لاندې ښکته شو ، ترڅو کېمره مينان،پيدا او سټډيوبرابره کړي.
دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه ښکلې نجونې راغلي دي،ترهغې ېېرته پاس ور خته دوه نجونې همکارانې يې له مرسل اوزينت څخه يو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله يې ورسره پيل کړې وو.
خو دوی ورته ډېرې زروړې نه غږېدلې.
يوې همکارې يې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وويل:
اکرام صيب،دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي،خوماشاءالله يوه دبلې نه ښکلې دي.
هغه ورته وويل:

ستاسواو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او دیوال شارو ترمنځ چې وي،دادواړه دېوالي شاروګانې دي اوتاسودونې،نو دونې دشارو بچي،ددېوالي شارو دبچیوپه نسبت ژر په خبروراځي.
بربښنا او وږمې په کړس خو زینت او مرسل له ځانسره وخندل،یوبل ته یې معرفي کړي،وږمې چې دفېشن په نوم یوه خپرونه یې چلوله له زینت هیله وکړه ترڅوورسره یوه خپرونه ثبت کړي،خو هغې انکار وکړ،بیایې مرسل ته وویل هغې هم ونه منله.
په دې کې داکرام نارینه وو همکارانو هم یوه یوه سر راښکاره کاوه.
داکرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس یې بایدخپرونه ثبت کړې وای،زینت اومرسل یې بربښنا او وږمې ته وسپارلې،اوخپله له مېلمه سره ستډیوته ښکته شو ، دخپرونې په پنځلسمه دقیقه کې باید وقفه اخستل شوې وای،همدا چې دوقفې اناونس یې ورکړ،پنځه شپږ جنګې،دتخنیک شعبې ته راننوتې، اوس نو داکرام دراډیودبرخې همکارانې،ځلا ،سُنن،او یُسرا هم ورسره ملګرې شوې وې،کله چې یې دخپرونې اناونس ورکړ اولیدونکیوته یې ښه راغلاست وویل، مېلمه یې مخاطب کړ،خومېلمه چې دوقفې پرمهال،یې دنجونوډله دتخنیک په خانګه کې ولیده،یودوه ترې هېر شول،خبرې ترې ګډې وډې شوې،اکرام تخنیکر،ته اواز وکړ : ستاپ.
نجونوته یې وویل:
هیله کوم تاسوداځای خالي کړئ،خفه نشئ.
هغوی هم ببرون ووتلې،کله چې خپرونه خلاصه شوه، نومېلمه داکرام یوشاعر ملګری و ،اکرام ته یې وویل،برپدر دې ددوی لعنت شي، داڅه وو دا؟
هلکه اکرامه !مزې خوتاسووکړې ،موږخوهسې وسوځېدو هههههه.

دی يې رخصت کړ،بل مېلمه هم رارسېدلی ووهغه يې هم سټډيوته بوته،خپرونه پيل شوه،چې داخل يواځې زينت دتخنيک په څانګه کې راښکاره شوه.
اکرام چې وليده،زينت يواځې وه،نور يې هم ځان روب داب کې کړ،ترڅوزينت ته ځان په خپل کار کې ډېر بريالی وښيي.
هغې هم خواږه خواږه ورکتل،خواکرام ځکه نه شول ورکتلای،چې له مېلمه سره يې په موضوع خبرې کولې او بايدخپلې کمرې ته يې کتلي وای،دوقفې اخستوپه وخت کې يې زينت ته اشاره وکړه،ترڅوسټډيوته دننه راشي.
دخپرونې تخنيکرچې مصطفی نومېده،زينت يې راوسته،سټډيوکې يې دکمرې شاته په څوکۍ کېنوله،داخپرونه يې نوښه په مزه ثبت کړه.
دمېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړشي،خو زينت اومرسل چې له يُسرا سره په راډيو روم کې وې، وريسې ورغی،اواز يې ورته وکړ.
څلا !
زمامېلمنې را پربږدئ چې موږ ځو.
هغوی هم راووتلې،مرتضی چې په ټلوېزيون کې يې دموسيقۍ خپرونه مخکې وړله،له دربيم منزل نه ورته اشارې کولې،ددوی دټلوېزيون سټډيو ځمکتلې کې وه.
هرهمکار به يې چې زينت اومرسل وليده نوخپل کار به ورنه پاتې و.
څلا وويل:
اکرام صيب،ته ځوښيې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار دی،هغوی په دې کمو شېبوکې دومره خوږې دوستانې شوې وې، چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.
دموبايل شمېرې يې هم سره يوبل ته ورکړې وې.

اکرام انتظار خونه کې وو ، چې څونفره همکارانويې ولید ، مخې سره یې پرې اوازونه پیل کړل.
اکرامه !اکرامه !
داحورې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟
نوید چې ډېر شوخ ووله اکرام نه یې غبرګه چاپېره کړه ورته یې وویل:
یاره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه ،ته خوډېر وران وختې.
ټولو په یوه اوز وخندل.
اکرام ورته وویل:
غلې شئ خدای دې انصاف درکړي،دامې همصنفیانې دي،غوښتل یې زموږ ټلوېزیون وګوري، چابه یوه پوښتنه کوله،چابله،یوه به ویل اکرامه !
داچېرې ژوندکوي؟
بل به ویل نو دکوم ځای دی؟
شبیر وویل:
ماخو لاتراوسه په پښتنوکې په داسې ستایل جنکۍ نه وې لیدلې.
نو ریې اکرام له پښتنو تنګ شو.
چې هغوی هم راوختلې،خو اوس هغه زینت اومرسل نه وې کومې چې له اکرام سره راغلې وې.
دهغوی ددفتر اراېشګرې په دواړو نوره خوارې هم کړې وه.
دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه یې نه وه.
دواړه یې خپلوولاړوهمکارانوته وروپېژندل.
دا زینت اودا مرسل ده.
زینت او مرسل هغوی ټولو ته د سلام په نیت سرونه وخوځول.
اکرام هغوی ته وویل:
ښه نو هلکانو ! دخدای پامان،موږ پوهنتون ته ځو.

مرسل او زینت له نجونو سره خدای پاماني وکړه او روان شول.
ورمې ورپسې اواز وکړ:
-اکرام صیب دوی به بیا هم کله راولې ښه !
-ښه سمه ده راولم یې.
ددروازې څخه په وتلوکې یې یوې بلې ته لاسونه وخوځول اوداسې یې وویل:
-بای قندولکو !
ددفتر موټر کې کېناستل،راروان شول،موټر یې په شهرنوکې رخصت کړ،دوی یولوکس هوټل ته ننوتل،دغرمې ډوډۍ یې نږدې درې بجې وخوړه،له ډوډۍ خوړولو وروسته زینت وویل،استاده ډېره مننه،نن مې د ژوند تر ټولو له خوښیو ډکه ورځ ده.
کاش هره ورځ همداسې وای.
اکرام د شوخۍ په ډول ورغبرګه کړه.
بس ماسره ګرځه هره ورځ مزې کوه.
مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي ،یې څرګنده کړه،ویل یې:
واقعاً نن ښیله ورځ وه.
اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جریان کې ځوځوځله له کوره ورپسې،زنګونه،هم ووهل شو،زینت وویل: چې مور ځو اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته یې وویل چې پټه ولاړه نشې، هرکله چې تللې ما خبر کړه.
زینت وویل حتماً دې خبروم
اوس دخدای پامان،زینت لاس ورکړ،او دواړه په چکر چکر روانې شوې.
اکرام ترهغې ورپسې کتل چې له سترګو یې پنا شوې.
کورته چې ورسېدې نو مرسل زنګ ورته وواهه.

سلام اکرام صیب !
ولا ډېر خوند یې وکړ، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو ،موږ کورته راورسېدو.
دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړ:
- زه همدا اوس روانه یم ،جلال اباد ته،اکرام ورته وویل داڅه وایې،او ولې داسې یوناڅاپه؟
هغې ورته وویل ورور یې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.
اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس یې امکان نه وو ،خدای پاماني یې ورسره وکړه،کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته یې داکرام د اطمنان لپاره ورته زنګ وواهه.
دوه ورځې یې خبرې ونکړې، اکرام بیادخپل زړه له بدې ګواهۍ ډېر تنګ شو ،له ځانسره یې وویل:
حتماً بیاکومې بدمرغې بلا دده په لور دقدم اېښودلو نیت کړی دی،له ملګروسره ناستې پاستې هم خوندنه ورکاوه،همدا دلیل وو چې ډېر وخت به ورنه بېل او ځانته ګرځېدده.
سهار چې دفتر ته ولاړ،کمپیوټر یې روښانه کړ،بې له کوم څه کولو یې بېرته بندکړ، ددفترمستخدم غلام ته یې اواز وکړ:
غلام کاکا !
که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه،هغه هم دښه صیب په ویلو سره دچایو دترموز په طرف روان شو،اکرام چې کتابخانې ته ننوت،په الماریوکې په اېښودل شویو کتابونویې نظر تېرکړ،پرته دکتاب راخیستلو څخه په کوچ کې په چتکۍ سره کېناست،په ښې لاس یې خپل تندی ونیو، دهسک په لور یې وکتل.

ـ ای خدایه !ولې دې زما ژوند دداسې دغمونو او ستونزو په ګردابونوکې ایسار کړی دی،ولې راته یوه دحل لاره نه ښیې،زه به نو ترڅو داسې یم،ای الله یواحسان خوراباندې وکړه،هغه څه راته راکړه چې تاېې هر مخلوق ته دورکولو ژمنه کړې،خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.
ای پاکه خدایه ماته مرګ راکړه،زه نور په دې بدرنګه نړۍ نه غواړم قدم کېږدم،دانوڅومره له بدمرغیوډکه دنیاده.
همداسې یې پورته کتل .له ځانسره یې خبرې کولې چې دکتابخانې دروازه ټک ټک شوه،ځواب یې ورنکړ.
غلام کاکا دروازه نیمه راخلاصه کړه.
ـصیب ! زه داخل ته راشم؟
ـهوډېروبخښنه کاکا
غلام کاکا څه ونه ویل دچایو پیاله چې له یوچاکلیټ سره په شیشه یې قاب کې ایښودل شوې وه په میز یې کېښوده او له کتابخانې ووت،اکرام مخ کې ایښی مېز په زوره په سوک وواهه،نږدې وه پیاله ترې چپه اولاندې وغورځوي،همداسې یې چپ طرف الماریۍ نه یوکتاب راکش کړ،دامریکایې لیکوال ډیل کارنګي لخوا لیکل شوی (دژوند لار) کتاب وو چې پښتوته ژباړل شوی وو ،دکتاب دمنځ پاڼې یې پرانیستې،خوکتاب کې ورته د توروپرڅای دزینت ښکلې څهره ښکاریده،چې دامهال ډېره غمجنه اوله یودنیا فکرونوسره یې دده سترګوته کتل.
ـاووفف ګرانې دلته هم ته یې؟
بیایې شروع وکړه،زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم،ماته خوهېڅ چل نه راځي،زه څنګه ترتا درورسېږم.
ای خدایه چې مینه اومحبت دې پیداکاوه نو داپښتودې ولې ورسره پیداکوله.

سپیني اوښکې یې په مخ رواني شوې،داژه په ځومره سخته ازموینه کې راګیریم،بیابه یې وویل.
په ماپسې بلا چې زینت به څنګه وي ویل یې چې نن سبایې دواده نېټه هم ټاکل کېږي،چې څه به شوي وي ،دادوه ورځې مې ورسره خبرې هم ندي کړي.
زینت ورته ویلي و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې ګرانې شوې دي ځکه چې ټول دواده په اړه خبرې کوي،ځوک دنجلۍ لپاره لباسونه،فرش اوظرف اخلي،ځوک دهلک لپاره اوځوک دمېلمنوپه اړه خبرې کوي.
ددې لپاره چې اوس زینت له پخوانه یوڅه ښه شوې وه،ناروغي یې هم ښه وه،خسرګنۍ یې هم بیړه کوله چې اینګور ترکوره کړي،خاوندیې هم ډېر ورته وارخطاوو.
اکرام پیاله خولې ته پورته کړه خولایې ورنه غړپ نه وو کړی،چې موبایل یې وشرنګېد ،ببرته یې پیاله له قاب نه اخواپه میز کېښوده ،موبایل یې وکوت ګوري چې د زینت زنګ دی.
داخوزینت ده،کاش چې بد زیر راته ونه لري،نور یې نوهېڅ توان نلرم.
زړه نازړه یې دتائید تنۍ کېکاږله.
-ها ګرانې ته څنګه یې؟!
-زه ښه یم اکرام اوته څنګه یې؟
- هیله کوم له مادا مه پوښته چې څنګه یم،له سترګو مې اورونه الوزي،نه پوهېږم څه وکړم؟
-هېڅ مه کوه،ته خبریې چې راتلونکې پنجشنبه دواده ورځ وټاکل شوه؟
-هاا؟څه وایې؟
-ربښتیاوایم،بیګاه هغوی راغلي وو ،خبره یې سره وکړه.

اوف زينت ! بس يوائې همدا زيری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې کله به له تاسره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دليدو چانس له لاسه ورکوم ،دادی داتيګه دې هم په سر راته ونيوله.اوس يې راباندې راوغورځوه چې ورلاندې شم او بېخي رانه خلاصه شې.
زينت وويل،ولې ته څه فکر کوې چې زه ډېره خوشحاله يم؟ته پوهېږې چې زما زړه له وينوډک دی؟اوبيا خوتاته ماويلي وو کنه چې زه ژوندۍ نه پاتې کېږم اومرم.
ـپه دې خاطر چې زينت ته يو څه روحيه ورکړې ورته وېې ويل:
نو څه وکړو ګرانې ته وو ايه،تاته خومې په هغه ورځ هم وويل چې راځه کومه خوابه ولاړ شو،څه وخت وروسته به مشرانوته خبر ورکړو،ګوروبه ورسره چې هرڅه کېدل،خوتا ونه منله.
زينت ورته وويل زه پوهېږم چې ستاخبرې په واک ندې،بس دابه زموږقسمت کې ول،اوس غواړم له تاسره يوځل بياهم وګورم که بيامړه شم نو هېڅ ارمان به مې په زړه نه وي،زه په دې ښه پوهېږم چې تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي،ځکه په دې وروستيوکې ډېر ژر ژر راغلې اوس به نو په دفترکې هم درته ځوک اجازه نه درکوي اوستابهانې به هم نورې خلاصې شوې وي چې هغوی ته يې وکړې.
خوکه ته راشې او زه دې ووينم که بيامړه کېږم هم ځنکدن خوبه مې يوڅه ارام وي.
اکرام ورته غوصه شو.
ـته ولې داسې وايې،ته خوبېخي له ژونده نا اميده يې،خير دی،خدای پاک خومهربانه دی.
زينت په مات زړه وخندل،هو بېشکه چې مهربانه دی خو په ما اوتا باندې ندی مهربانه.

کنه وګوره ولې يې زمونږ ارمانونه پوره نکړل؟
نو اکرام هيله کوم درنه راشه او زما وروستۍ ارمان پوره کړه.
اکرام ورته وويل بس ته اوس داخبرې پرېږده زه حتماً درځم،که همدا نن هم راته په دفترکې ځواب راکوي ورته تيار يم،خوستاليدوته به درځم.
-نبه نوکله به راځې؟
-که ستا غمونو ونه وژلم نو د سه شنبې په ورځ درځم.
زينت هم سه شنبه مناسبه ورځ وګڼله ځکه په چهارشنبه کېداى شي دلرې ځايونو مېلمانه راشي.
اکرام ورته وويل نبه سمه ده اوس دې خداى مل شه،زه چې در ورسېدم فون درته کوم دليدو ځاى به وټاکو ،ته په ځان پام کوه.
خداى پامان ګرانه ستادليدو په هيله.
اکرام سره تنې زور کړه.
ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو ،ځکه په يوه مياشت کې ځلور ځله ولاړ،هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې څنګه مخکې خوبه مياشت،څلو ښت شپو کې يوځل راتلې اوس څنګه هره اوونۍ راروان يې؟
ده به ورته وويل چې دلته په جلال اباد کې چې زموږ ددفترڅانګه ده،دلته يې دځينو کارونو لپاره مرکزي دفتر را استوي،په دې خاطر چې دى ورته تر نورو ډېر اعتمادي شخص دى.
کورنۍ به يې هم باور وکړ.
ددوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتيدو وروسته يې دننګرهار لاره ونيوله،څوځايه لاره هم بنده شوه،دشپې يوولس بجې کورته ورسېد ،ټول ويده وو ،ده هم څوک خبر نکړل،له خپل کشر ورور،ساحل سره په حجره کې ويده شو.

ساحل ورباندې پوی نه شو ،سهار چې ویښ شو ګوري ترڅنګ یې بل څوک هم پروت دی خوکمپله کې یې ځان تاو کړی وو پته یې نه لګېده چې څوک دی،له ځانسره یې وویل چې کېدای شي کوم دتره ځوی یې وي.
اکرام چې د شپې مزل ډېر ستړی کړی وو د سهار لمونځ هم ترې قضاشو ،اوه بجې وې چې راویښ شو،ساحل مطالعه کوله،چې ده ورباندې اواز وکړهلکه ساحله ! ستړی مشې.
-وی ! !لالا داخوته یې کنه راغی ستړي مشي یې ورسره وکړه.
کله راغلی یې؟
-د شپې ناوخته وه.
-زه خوبه دې را ویښ کړی وم کنه.
-هسې مې ولې له خوبه وېستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوې ستړې به وې.
-ښه کور کې خلک خبر دي چې ته راغلی یې؟
-نه هېڅوک هم ندي خبر.
-ښه ځه چې ځو چای به هم تیار وي.
دواړه وروڼه کورته روان شول،انګړته چې ننوتل،ماشومانو چې اکرام له ساحل سره ولید نو چیغې یې کړې هلې ګل لالا راغی.
ټولو یې مخې ته رامنډې کړې،راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو ،له وني هم ټیټکی و بل داچې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطې میده میده خبرې یې کولې،داکرام په لمنې پورې ونښت.
-کاکا ماته چیشی؟
(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)
کرام جبب ته لاس کړلس افغانۍ یې ورکړې.
- هه داواخله تاته مې ډېر شیان راوړي دي خولاندې مې د ابراهیم په دکان کې ایښي ، ورشه پیسې ورکړه او شیان به درکړي.

کوچنی خوشحاله دخپلې مور په لور روان شو.
اکرام دمور کوټې ته ننوت له ټولوسره یې روغبړ وکړ،دمور لاسونه یې ښکل کړل،هغې ورته وویل ځویه څنګه په دومره سهار وختي کې راوسېدې خیریت خودی؟
هو مورجانې ! خیریت دی،اوس نه بلکې دشپې راغلی یم خوداچې ناوخته وه،تاسومې په عذاب نکړئ،ډوډۍ مې هم په لاره کې خوړلې وه،نومې دابهتره وګڼله چې اوس وګورو.
ټول کېناستل چای تیار و ،په شریکه یې وڅښه.
اکرام خپلې خورڅانګې ته وویل که زما جامې وي او اوتو ورباندې وګرځوې نو ښه به وي په ښار کې یوڅه کار لرم دا جامې مې خیرنې شوې دي،هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.
څانګې ورنه پوښتنه وکړه لالا ،په موټرسایکل ځې؟
هو !
هغې ورته په موټرسایکل هم ټوټه ووهله.
یوولس بجې له کوره ووت.
ټولوته یې وویل دبیالیدو په هیله.
اکرام چې له کوره ووت ،مور یې لورګانوته وویل:
- نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده،خدای مکړه کوم مشکل خوبه ورته نه وي پیښ شوی،دسرخیر دې یې وي.
یوخومې سل ځله ورته ویلي چې په دغه میراثي موټرسایکل مه ګرځه،زما نه خوښېږي،دادېر بدمرغه شی ده،له ډېرو ځوانانویې ځوانۍ وخوړې،دهیچالحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولګېده بیا حتمي مرګ ژوبله رامنځته کوي.
لورګانویې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي،خدای مې دې لالا پلو وي،مورې دعاورته وکړئ،چې پخیر بېرته راشي کورته.
ځانګې وویل نن ماته هم ښه نه ښکاریده، د جامو ورکولو په وخت کې ماهم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا !خفه غوندې راته ښکارې، خوهغه وویل چې،هیڅ خبره هم نشته،تاته همداسې ښکارم.
کله چې زه له خونې دباندې راووتم ،چا ورته نګ وواهه دهغه نفر خبرې خومې نه اوریدلې،مګر لالامې ورته وویل: ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي،زه کور کې یم،اوس درځم.
دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لاړ پریبوته،لورګانو ژر درمل راوړل ور یې کړل ،اوبه یې پرې وپاشلې،په لږ وخت کې بېرته کېناسته.
اوس هم ډېره ناقراره وه،زړه یې نه صبرېده،لورګانو ته یې وویل:
تاسو مبایل راوړئ چې زه ورته زنګ ووهم.
ځانګې موبایل ورکړ،شمېره یې ډایل کړه،خوداځواب یې دترلاسه کړ:
-کومه شمېره چې تاسوغواړئ ورسره اړیکه ونیسي،مصروفه ده.
بیایې زنګ وروواهه،خوداځل یې زنګ تېرولوسره waiting call ولیکل،اکرام چې ولیدل دکورشمېره ده ځواب یې ورکړ.
-بلې !
-ځویه ورسېدې پخیر؟
-سلام مورجانې ته یې؟هو ورسېدم.
-ای ځویه !ته خوبه ښه یې کنه،ماته نن بل ډول په نظر راغلې؟
داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و ،راډک شو ،ستونی یې بند شو ، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه،چې زړه دې سپک شي،خو ددې لپاره

چې مور به يې له ډېرتشويش څخه مړه شي،په دې خاطر چې اکرام ډېر ورته ګران وو.
دخپلې ژړا دورکولو لپاره يې په تېزه وتوخل،او غولونکې خندايې وکړه.
نه نه مورجانې هېڅ خبره هم نشته،روغ رمټ يم،ته هېڅ فکر مه کوه، کارونه مې خلاصوم، او ډېرژر درځم پخير،دعاراته کوه مورې !
مور يې وويل تل دې دخدای پاک نظر درباندې وي،دهغه (ج)درحمت سيور دې په سر اوسه.
مننه مورجانې مينه درسره لرم،دخدای پامان.
اکرام چې تر دې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو،موټرسايکل يې ورته وسپاره،ورته يې وويل چې زه ښار پورې ځم، او بېرته راځم،دخالد دوکان له ښاره يوڅه وتی و، هغه ورته وويل غرمه ده ډوډۍ وخوره بيا ولاړ شه.
خو اکرام نن يواځې د زينت ليدو ته ډېر ورېی اوتږی وو، نو يې ورته وويل:
مننه دادې درباندې قرض وي اوس موړ يم، همداسې روان شو، په يوه سټرينګې ريشکاکې کېناست، ولاړ ښارته اوله ښاره دزينت دوی دکلي په لور.
لومړی ځل وو چې دهغوی کورته ډېر نږدې ورته.
داهرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پيداشي، څوک به يې ووينې، اويابه وشرمېږي.
کله چې کلي ته ورسېد زينت ته يې زنګ وواهه ،هغه چې داکرام دفون په تمه وه،له اوکې سره يې وويل:
-چېرې يې ګرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.
- زه را ورسېدم،سيده ولاړ دزينت دوی باغ ته ،قسمت ورسره ياري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و،څارويوته يې ګيا اچوله،اکرام هغه وليد خودباغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت،باغ دکور له

طرفه هم دروازه لرله،چې د ترکارۍ او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.
زینت ددې په خاطر چې څوک ورباندې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي ،خپل کوچنی وراره یې ،له ځانسره له لاسه راونیوه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.
داکرام چې ورته فکر شو ،بې فکره یې پر طرف ور روان شو ، خو زینت ورته دحوصلې کولو اشاره وکړه.
په داسې حال کې یې دسترې مشې په نیت زینت ته لاس وراوږد کړ چې له سترګو یې یومخ اوښکې بهېدې.
هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه ،راځه چې هغې طرف ته ولاړ شو ، هلته دګلانو لوړ ،لوړبوټې دې ونې هم ګڼې دې نو څوک به مو نه ویني.
همداسې یې وکړل.
ګلانوته ورسېدل دواړه یوبل ته مخامخ کېناستل ،درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.
اکرام خپلې ګوتې د زینت په ګوتو کې ورکړې.
ښه ګرانې ښې ډېرې خبرې راته وکړه،نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې څو ورځې وروسته یې راته وکړې.
زینت ورته وویل:
نه !نن یواځې درته ګورم او خبرې نشم کولای،خدای خبر بیابه دې وګورم اوکنه.
هسې هم مرم پاتې کېږم نه.
هیله کوم زینت ! داسې مه وایه.

ای ساده ګیـ !په مینه کې چې دردونه،غمونه،بېلتون،ژړاګانې او اوښکې تویول نه وي نوبیا خو خوند نه کوي،هغه چامینه کړه او هغه به لا څنګه مینه وي چې داشیان پکې نه وي.
زینت په وچواوپټریو نیولیو شونډو په غلي اواز ورته وویل:
ـ هو ګرانه ته ښه وایې خو له دومره غمونو ګاللو اوزغمولو وروسته خوبیا وصل په منځ کې وي کنه !؟
ته ماته ویلې شې چې زما اوستادمینې دې پیوند ته کوم نوم ورکړو ،دې ته څه ډول مینه وایې؟
دوی په خپلو خبرو ګرم وو له زینت نه یې وراره هېرشوی وو ،څو شېبې یې ددې ترڅنګ لوبې وکړې، داپه خپله مینه مسته او مصروفه شوه کوچنې ماشوم یې نور له سترګو اوفکر څخه پناه شو.
هلک په کوچنیو پښو کورته تللی و ، دوه بجې وې چې زینت اکرام ته وویل:
ښه ګرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وګورم، او هېڅ مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چاسره خبرې وکړم.
غواړم ګونګه شم.
نو ګرانه هسې نه څوک راباندې پوی شي، مړه به مې کړي، دخپل ځان غم نه راځي.
تابه هم راته مړ کړي.
اکرام چې دزینت له خولې داخبره په ژړغوني اواز واورېده چې: تابه هم راته مړ کړي،ټوله دنیا ورته ړنده په نظر ورغله، له زینت نه یې لاسونه چاپېرکړل،په زړه پورې یې دومره کلکه ونیوله،چې هغې ورته ویل ډېر زور مه راکوه.
دزینت په اوږه یې مخ ولګوو ، یودبل دزړنو دربایې ښه په اسانه اورېده.

دوه درې دقيقې يې همداسې سره نيولي وو ،چې زينت هڅه وکړه ،ځان ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زېنت ورته کتل، اوويې ويل:

ـګرانه ! يوا ځې له تاسره مينه لرم.

ـزه هم يوا ځې تاسره مينه لرم،ته مې اوله او اخره مينه يې زينت !

زينت يې لا پوره پرې ايښې نه وه چې له ځوپرلپسي فيرونو سره دواړه هماغه شان نښتي دځمکې غېږې ته دګلانو په فرش ور پرېوتل.زينت پر ګلانو او اکرام د زينت پر سينه نسکور شو .

دزينت مشر ورور شکېب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو په وينويې دباغ ګلونه خړوب کړل.